

ONTWAKEND VOLK

SPROKKELMAAND · LENTEMAAND 1944

BOEK bespreking

Werner Gruehn: **De Tsaar, de Toovenaar en de Joden.** Uitgeverij Westland, Amsterdam.
Met dit boek is de bestaande literatuur over Raspoetin wederom verrijkt, zonder dat het „verschijnsel" Raspoetin ons duidelijker is geworden. Een diepgaande studie van de Russische psyche en vooral van de mate van degeneratie aan het voormalige Tsarenhof zou noodig zijn om ook dit verschijnsel Raspoetin te doen begrijpen. Het merkwaardige van dit boek is, dat het geschreven is door den particulieren secretaris van Raspoetin, den Jood Aron Simanowitsch. De Jood treedt hier echter niet op als stuwende kracht, doch meer als de kruimeldief, die in het spel van politieke intriges zijn rol speelt en daarbij zorgt, dat zijn rasgenooten op alle mogelijke wijzen worden beschermd en bevoordeeld. Iets, dat op zich zelf nog niet een der slechtste karaktertrekken van den Jood is. Ik geloof ook niet, dat ons inzicht in het Joodsche vraagstuk door dit werk wordt verdiept. De vertaling is matig.

H. C. NIJE

Felicitas von Reznicek: **Wereldreis in oorlogstijd.** Vertaald door Cor Tepe. Uitgeverij Westland, Amsterdam.
Een dame maakt, kort nadat de oorlog is uitgebroken, van Berlijn uit een reis naar Amerika om via Japan en Siberië wederom behouden thuis te arriveeren. Op de beide bootreizen resp. van Genua naar New-York en van San Francisco naar Yokohama, zit zij ontzaglijk in haar rikketik, maar komt desondanks gezond en wel weer in het vaderland terug. Daarna stelt zij haar belevenissen, die zij zelf bescheidenlijk als „spannende reisverhalen" qualificeert, te boek en meent ons te moeten verblijden met een woestijn van woorden; tweehonderdenvierentachtig lange, dichtbedrukte bladzijden met niets dan woorden, woorden woorden. Hoewel in dezen tijd onze eetlust geweldig is toegenomen, kunnen wij toch nog niet alles slikken. Overigens . . . het is zonde van de goede vertaling.

E. H. GROLLE

Mr. Roel Houwink: **Levensopbouw.**
In dit boekje zal men geen beschouwing kunnen aantreffen, die de bedoeling heeft, den zakenman vertrouwd te maken met de beginselen der practische psychologie, opdat hij door toepassing daarvan in staat zal zijn op intensievere wijze van zijn wilskracht gebruik te maken om zijn relaties uit te breiden, de prestaties van zijn personeel op te voeren of in het kort zijn inkomsten te verhoogen en zijn kosten te verlagen. Het leert den lezers inzien, dat het zakenleven geen individueelen, maar een socialen zin heeft en dat derhalve de positie van den zakenman niet beschouwd mag worden als die van den man, die in de eerste plaats voor zichzelf zorgt, doch als een beroep, waarvan het maatschappelijk karakter op den voorgrond staat.
Het boekje is, zooals de schrijver zelf in zijn voorwoord zegt, niets anders dan een eerste terreinverkenning in deze richting. De schrijver ontveinst zich niet, dat zij, die gewend zijn aan op Amerikaansche opvattingen geïnspireerde lectuur over het onderwerp, de neiging zullen hebben hem in meerdere of mindere mate een tekort aan zakelijkheid te verwijten. Hij troost zich echter met de gedachte, dat het voor den rechtgeaarden zakenman een bijzondere bekoring hebben moet eens op een onzakelijke wijze kennis te maken met zijn zaken.
Een uitstekend boekje, dat ik aan alle zakelijke menschen van harte kan aanbevelen.

G. F. VERMAAS

Wilhelm Busch: **Avonturen van een vrijgezel; de Heer en Mevrouw Knopp; Juultje.** Uitgeverij Westland, Amsterdam 1943.
De berijmde avonturen van Knopp in een vrije, ook weer berijmde vertaling zullen wel in den smaak vallen van wie zich eens een half uurtje amuseeren wil met de grappige invallen en boertige scherts van Busch. Ook de oorspronkelijke illustraties zijn overgenomen. Mij dunkt, dat de origineele verhalen hier te lande bekend genoeg zijn om over den inhoud niet verder uit te weiden. De vertaling van het tweede boekje is wel eens wat onbeholpen, die van het eerste en derde is vlot; de sfeer van het oorspronkelijke werk, die van den gezonden volkshumor, is goed bewaard gebleven.

F. BREEDVELT—VAN VEEN

J. L. de Bock: **Ick Dien.** Het Boek van den Arbeidsdienst. Uitgeverij „Hamer", Amsterdam.
Het is een verheugend feit, dat de Nederlandsche Arbeidsdienst blijkbaar al zoo stevig in zijn schoenen staat, dat er een zoo lijvig werk als „Ick Dien" over geschreven kon worden. Dit boek geeft een duidelijk beeld van al die dingen, die een buitenstaander zoo graag over den Arbeidsdienst weet. Er wordt verteld over de rangen en graden, over Administratie en kaderopleiding, de verschillende diensten en afdeelingen. En vooral over het kampleven. Over de dagindeeling, het werkobject en de vormingslessen. Over het leven van de arbeidsmannen onder elkaar, de kleine ruzietjes, de kameraadschap, de feestavonden.
Een bezwaar van het boek is, dat de jongens zoo'n „boekentaal" spreken, dat de leiders zoo schoolmeesterachtig zijn, met andere woorden, dat het geheel zoo „beleerend" is. Maar ieder zal begrijpen, dat dit in de werkelijkheid wel een beetje anders is; en wanneer men deze bezwaren opzij weet te zetten, zal men zeker gaan waardeeren de zorg waarmee dit boek is samengesteld (ook de foto's zijn bijzonder goed) en de liefde voor den Arbeidsdienst die er uit spreekt. En vooral zij, die zelf hun diensttijd hebben volbracht, zullen graag dit boek doorbladeren en bij het lezen alles weer voor zich zien „zooals het toen was".
Eén groote fout van „Ick Dien" moet nog genoemd worden, n.l. dat de A.D.M. er maar zeer terloops in behandeld wordt. Ook de A.D.M. maakt deel uit van den Nederlandschen Arbeidsdienst, ook de meisjes dienen op haar wijze land en volk. Misschien zal de heer De Bock een volgende maal aan dit hoofdstuk eens in het bijzonder zijn krachten wijden.

Herta Sellschop: **Arbeidsmeisjes Zomertijd.** Geaut. vert. van J. A. v. d. Made. Uitgeverij „Hamer", Amsterdam.
Wie verwachtte, hier een volledige beschrijving van het leven in een meisjeskamp te vinden, zal teleurgesteld worden. Het boekje bevat niets anders dan de zeer persoonlijke gedachten van een meisje dat haar arbeidsdienstzomer beleeft. Dat het zomersche landschap, het werk op het boerenland, de gemeenschap met haar arbeidskameraadjes, zeer intens beleeft. En daar zoo haar gedachten omheen weeft.
Het is niet de belangrijkheid van de feiten, die ons boeit, maar meer de manier waarop zij ons iets van de sfeer om de dingen heen tracht te laten zien. Ze vertelt hoe het is, wanneer er onverwacht een diepere toon komt in het gesprek met een kameraadje; wanneer de kampleidster 's avonds bij het welterusten zeggen even op een bedrand gaat zitten en rustig meepraat en raad geeft; wanneer er moeilijkheden zijn bij „je" buitendienst en je ze meebeleeft als waren het je eigen zorgen. En om en boven dit alles de zomer, die alle werk beheerscht.
Een doodeenvoudig boekje, maar echt en fijn, dat vooral door oud-arbeidsmeisjes graag gelezen zal worden, omdat ze er iets van haar eigen gevoelens en stemmingen uit haar diensttijd in zullen terugvinden.
Jammer is, dat door de slechte vertaling veel van het oorspronkelijke verloren is gegaan.

A.D.M. Een propagandablad van den Arbeidsdienst voor Meisjes. Uitg. Arbeidsdienst voor Meisjes, Doorn.
Een goed verzorgd blad, op behoorlijk papier gedrukt. De tekst wordt verlucht door talrijke foto's en teekeningen. De teekeningen van adsp.-hopman v. d. Erf zijn slecht, die van Mejuffrouw Bouwman grappig. De vele artikelen lichten den lezer in over de kampen, de kaderopleiding, den buitendienst, gemeenschapsavonden, sport, in een woord allerlei dingen die een buitenstaander graag over den A.D.M. weten wil. Over het algemeen zijn deze artikelen goed gesteld en geschreven, al is het soms te merken dat de schrijfsters (allen leidsters in den A.D.M.) meer menschen van de practijk dan van de pen zijn.
Ook is een plaatsje ingeruimd aan korte ontboezemingen van arbeidsmeisjes, die hier haar indrukken over den dienst weergeven.
Het is een uitgave waar de A.D.M. mee voor den dag kan komen, en waardoor, naar we hopen, velen tot een beter inzicht en een ander oordeel gebracht zullen worden.

K. G. B. de M.—K.

ONTWAKEND VOLK

MAANDBLAD VOOR DE VORMING VAN DEN NEDERLANDSCHEN GEEST

Hoofdopsteller: H. C. Nije, Utrecht
Opstellers:
J. J. v. d. Hout, A. Joh. Reinders
Red. Secr. L. J. A. M. Lammers
Redactie-adres: Utrecht, Maliebaan 41

Voor administratieve correspondentie
Oude Gracht 172—176
Tel. 11851-11852 Giro 207915
Abonnementsprijs f 3,— per jaar
Uitgave van Nenasu-Utrecht

TYPOGRAFISCHE VERZORGING: STUDIO NENASU

ACHTSTE JAARGANG • NUMMER 1—2 • SPROKKELMAAND-LENTEMAAND 1944

HET WOORD VAN DEN LEIDER

Om de Germaansche solidariteit den vasten grondslag te geven, die noodig is, heb ik mij bekend tot het begrip Germaansch Führer, hertog, aanvoerder in den strijd, door in December 1941 den eed van trouw af te leggen aan Adolf Hitler als Germaansch Führer. Dit zal voor velen toen nog onbegrijpelijk geweest zijn; nu dringt het meer en meer door dat Hitler de van God gezondene is, die voor het voortbestaan van geheel Europa de verantwoordelijkheid draagt. Na de gebeurtenissen in Italië is dit duidelijker dan ooit. Het is mij een eer en een voorrecht als religieus voelend mensch, als Leider der Beweging en als verantwoordelijke voor de toekomst van ons Nederlandsche volk, dit door den eed van trouw tot uiting te hebben gebracht, nu reeds twee jaren geleden.

ONZE POSITIE

IN HET

NIEUWE STRIJDJAAR

Zooals wij aan het einde van het jaar omzagen naar wat achter ons lag, zoo staan wij nu aan het begin van een nieuw, fel en naar onze meening beslissend strijdjaar gereed om de overwinning te bevechten en vragen ons af, welke de positie is, die wij thans innemen temidden van ons volk.
Het merkwaardige feit doet zich voor, dat juist aan het begin van dit strijdjaar onze positie op een ongelooflijke wijze is versterkt en dat wel in het bijzonder door uitlatingen van onze tegenstanders.
In de eerste plaats is te noemen de toespraak van den vroegeren Boerengeneraal, thans Britschen veldmaarschalk Smuts, die mededeelde, dat naar zijn verwachting het bolsjewisme na dezen oorlog zou heerschen in Europa met uitzondering van een smalle westelijke strook — waarin ons vaderland ook zou vallen — die zich zeer nauw moest aansluiten bij het Angelsaksische blok.
Nog duidelijker schetste daarna Van Kleffens de positie van ons vaderland na een eventueele geallieerde overwinning, toen hij ons mededeelde, dat een onafhankelijk Nederland als zoodanig niet bestaanbaar was, dat wij natuurlijk onze oude instellingen en vooral het vorstenhuis van Oranje zouden terug krijgen, doch dat een zeer nauwe samenwerking met het Westersche blok niet zou kunnen worden vermeden. In dit groote Westersche blok, dat zou komen te staan tegenover het alsdan gebolsjewiseerde Europa, zou Amerika het kernland vormen, Engeland zou moeten worden beschouwd als voorpost, terwijl aan ons vaderland en de andere West-Europeesche landen de aangename taak van bruggenhoofd op het vasteland van Europa zou zijn toegewezen.
De Beweging heeft met belangstelling van deze uitlatingen kennis genomen. Tot dusverre immers werd Mussert, die reeds 12 jaar geleden uitsprak, dat een „onafhankelijk" Nederland onbestaanbaar was, uitgekreten voor landverrader.
Nu echter komt de z.g. Nederlandsche regeering tot precies dezelfde gevolgtrekking. Op dit punt kunnen de heeren ons niet veel meer verwijten, terwijl wij er op kunnen wijzen, dat het weer Mussert was, die de ontwikkeling voorzag èn dat het onze gepatenteerde Nederlandsche staatslieden zijn, die achter de feiten aanhinken, voorzoover in dit verband van een toch nog altijd zelfstandige handeling als „hinken" kan worden gesproken en wij niet moeten zeggen „worden geduwd".
Het eenige verschil tusschen ons en de heeren in Londen is dus, dat *wij* ons willen aansluiten bij een solidair Europeesch blok, terwijl *zij* zich zullen moeten aansluiten bij een ons wezensvreemd Amerikanisme, waarvan wij dan nog bovendien het bastion tegen het bolsjewisme zouden moeten vormen.
Wij, nationaal-socialisten, gelooven niet, dat het bolsjewisme aan de grenzen van Nederland halt zou maken bij een eventueele Duitsche nederlaag, en indien het halt maakte, zijn wij er van overtuigd, dat dit slechts een rustpoos, een adempauze, zou zijn, waarna met nieuwe kracht West-Europa en voorts Engeland en Amerika zouden worden besprongen.
In het allergunstigste geval voor Nederland zou dus, na een geallieerde overwinning, ons land als voorpost tegen het bolsjewisme mogen dienen. Nu zijn er natuurlijk vaderlanders, die van meening zijn, dat het er alleen maar op aan komt, dat deze gebieden eenige maanden door de Angelsaksen zijn bezet, zoodat zij kans zien hun leven en bezittingen in veiligheid te brengen voor de komst van het Bolsjewisme.
Met deze Nederlanders valt niet te praten. Dit zijn naar mijn meening menschen, waarmede uitsluitend „afgerekend" dient te worden.
Andere volksgenooten kunnen wij echter in gemoede de vraag voorleggen, of de weg, dien Mussert wijst, eigenlijk toch niet beter is dan het kronkelpad, waarop Van Kleffens ons tracht mee te troonen. Nederland is nu eenmaal een deel van het vasteland van Europa. Ons lot is met dat van de andere Europeesche volkeren ten sterkste verbonden. Een welvarend Europa is voor Nederland een eerste eisch. Voor ieder nuchter denkend Nederlander zal ons standpunt nu, na de uitlatingen van Smuts en Van Kleffens, begrijpelijk en aanvaardbaar zijn. Ik ben dan ook overtuigd, dat, hoewel onbedoeld, deze beide sprekers onze propaganda zeer hebben vergemakkelijkt.
Ook voor ons, nationaal-socialisten, persoonlijk, kon het geen kwaad de stemmen van deze beide sprekers te hooren. Want ook voor ons is het goed steeds weer te zien, dat wat wij willen, goed is, edel en zuiver en dat de motieven van de tegenpartij valsch en misleidend zijn. Ook wij worden gesterkt in ons vertrouwen, als wij zien, hoe Mussert inderdaad de eenige man is, die Nederland kan redden. En daarom is het onze plicht, hem met alle middelen te steunen in zijn strijd, zijn strijd voor een vereenigd, verjongd, solidair Europa, geleid en beschermd door de Germaansche volkeren; een solidair Europa, waarin alle volkeren tot hun vollen bloei en kultureele verheffing zullen komen. En hiertoe is het noodzakelijk, dat Nederland zich als één man onder leiding van Mussert opmaakt om de ons toekomende plaats in dit nieuwe solidaire Europa te gaan bezetten.
Dit jaar zou wel eens in de oorlogsvoering een zeer beslissend jaar kunnen zijn. Het Duitsche Oostfront is overal volkomen intact. Een eventueele invasie wordt in volkomen rust door de Duitsche legerleiding tegemoet gezien, terwijl als een dreigende wolk boven Engeland de te verwachten vergelding hangt.
Wij moeten zorgen, dat deze ontwikkeling Nederland niet verrast. De Beweging heeft de toekomst van Nederland in haar hand.
Door den militairen inzet van een groot deel van onze leden, door het toenemend aantal niet-leden, dat Musserts roepstem hoort en dat inziet, dat wij soldaat moeten zijn, willen wij geen slaven worden, worden wij steeds meer door Duitschland erkend. De Führer heeft onzen Leider ontvangen in een sfeer van volkomen vertrouwen, hij heeft de belangrijke vraagstukken, Nederland betreffend, die de Leider hem voorlegde, op een voor ons Nederlanders zeer gunstige wijze beoordeeld, zoodat de Leider ons kon mededeelen, dat èn de toekomst van ons vaderland èn de godsdienst- en gewetensvrijheid in Nederland volkomen veilig zijn. De verhouding tot onze Duitsche kameraden wordt steeds beter. Het voorbeeld wordt ons hier gegeven door den Rijkscommissaris en den Leider, die in volkomen vriendschap het beste trachten te bereiken voor ons volk en vaderland. De stemming in ons volk ten opzichte van de Beweging wordt gunstiger.
Het is ons opgedragen van al deze factoren in het strijdjaar, dat voor ons ligt, gebruik te maken, omdat één lid, dat thans tot ons komt, meer waard is dan 100 leden, die na een Duitsche overwinning tot ons zullen komen. De geestelijke wapens voor dit strijdjaar vinden wij in de rede van den Leider, uitgesproken bij het 12-jarig bestaan der Beweging. Het bestudeeren dezer rede en het telkens weer uitdragen van de ideeën van Mussert, zooals die daarin zijn neergelegd, moet ons steeds een dure plicht zijn. Hard en verbeten wordt de strijd in dit jaar. Wij schuwen dien strijd niet, want wij weten te strijden voor volk en vaderland. Wij hebben het goede gekozen en eens zal de historie over ons oordeelen. In dit jaar moet in de Beweging het begrip „totale oorlog" levende werkelijkheid worden. De Leider gaat ons voor en schenkt ons de wapens.
Het is aan ons, die wapens op de beste wijze te gebruiken.

H. C. NIJE

In de vele boekerijen van ons land staan de lange rijen geschiedenisboeken, oude met koperen sloten en splinternieuwe; dikke, duffe, waarin de houtworm zich behaaglijk voelt en rijk geïllustreerde, die ook het verwende oog nog weten te boeien.

Het zijn standaardwerken over „De geschiedenis des Vaderlands" of studies over een bepaald onderwerp, verhandelingen, die voor den oningewijde onbegrijpelijke taal zijn en werken, die geschreven zijn om ieder, die belangstelling heeft, vertrouwd te maken met onze historie. Dan hebben we de archieven met hun duizenden acten en brieven en niet te vergeten den bodem, die op velerlei wijze getuigenis aflegt van het verleden. Uit dat alles maken we ons een beeld van het verleden, van ons volk en van ons land. Voor ons, die terugkeeren tot de beginselen van bloed en bodem is dat zeer belangrijk. Ons bloed, dat is ons volk, dat is ons ras. We leeren het niet alleen kennen in den dagelijkschen omgang, we kennen het ook uit de geschiedenis. Dáár spreekt de groote lijn, daar leeren we ons volk in zijn deugden en ondeugden kennen. In dien zin geeft het relaas der historie tevens een oordeel over het volk. Daarop slaan Schillers beroemde woorden: Die Weltgeschichte ist das Weltgericht.

Inkeer in eigen aard versterkt de volkskracht. Beoefening der geschiedenis bevordert dus het nationale gevoel.

Toen meer dan een eeuw geleden de nationale kracht sterk aan het verminderen was, verhief Groen van Prinsterer zijn waarschuwende stem. Hij bemerkte de verminderde belangstelling in 's lands historie en wees — toen zelf pas 26 jaar oud — op het daaraan verbonden gevaar. „De oorsprong der Vaderlandsliefde", noemde Groen de nationale historie, en laat daarna de waarschuwing hooren, die vandaag — misschien niet in de woordkeus, maar dan toch naar den zin — nog steeds van dezelfde kracht is. „Waar dat Vaderland niet behoorlijk kan worden gewaardeerd, waar men de betrekking op het voorgeslacht niet onderhoudt, daar kan al spoedig de voorkeur voor eigen gewoonten, eigene zeden, eigene letterkunde, ook zelfs voor eigen onafhankelijk bestaan, door begeerte naar hetgeen vreemd en nieuw is, worden vervangen; en met die heilzame voorkeur gaat insgelijks de zucht voor de eer der natie te gronde, eene edele zucht, die steeds de oorzaak van zooveel groots en goeds is geweest. Het is 's Lands Historie, die nieuwe krachten schenkt aan deze verflauwende zucht: het is 's Lands Historie, die op een waardiger wijs dan geld- of grondbezitting aan land en landgenooten verbindt: het is 's Lands Historie, die ons, door deelneming aan het lot en den roem van het lieve Vaderland, eene betrekking des harten op al wat vaderlandsch is „doet gevoelen". „Zoo de betrekking op onze dierbare ouders een band is van de Natuur, de betrekking op onze voorouders is ook een band der Natuur, een heilige band der Natuur en der Liefde."

De woorden van Groen van Prinsterer klinken ons wat gezwollen in de ooren. Toch was hij niet theatraal. Hij stond nog dichter bij onzen grooten tijd dan wij en het deed hem meer leed, dan ons, dat de heilige band, zooals hij dien noemde, dreigde te verbreken. Hij, onze historieschrijver, kende de geschiedenis, was zich bewust van de grootheid van zijn land. Hij kon weten, welk een beteekenis die kennis voor het zelfrespect der natie had. Wie onzer heeft zich wel eens bedacht, dat eenmaal wij als nu het Duitsche Rijk tegenover Engeland stonden, wij, met dezelfde verantwoordelijkheid, met dezelfde gevaren als Duitschland nu?

Zoo gezegd rijst uit papieren en folianten het beeld op onzer historie. Zijn we daaraan ontrouw geworden? Doen we minder aan geschiedenis dan in den tijd van Groen?

Krijgt niet elke scholier veel uitvoeriger les over Vaderlandsche geschiedenis dan dat een eeuw geleden het geval was? We willen daarbij wat langer stilstaan.

We hebben gezegd, dat we ons een beeld onzer historie vormen uit den bodem en de berichten. Maar behalve de vrachten boeken hebben we ook den man, die ze leest en zich daaruit een beeld vormt.

Elke persoon, die in onze geschiedenis zoekt en speurt, is weer verschillend van een ander. De een vindt de krijgsgeschiedenis belangrijk, de ander den zeehandel, de derde de kunst. Het oordeel van die drie is verschillend en hun werk zal ook verschillend zijn.

Wanneer twee buurjongens elkaar hebben toegetakeld, kiezen de ouders gewoonlijk partij voor hun eigen jongen en krijgen we twee lezingen van hetzelfde geval. Konden we het gevoel uitschakelen, dan werd alles veel eenvoudiger en gemakkelijker.

Zoo heeft men ook gemeend geschiedenis te kunnen schrijven zonder op een of andere wijze een standpunt in te nemen. Als een spiegel, die de werkelijkheid getrouw weergeeft, zoo gaf het geschiedenisboek het onpersoonlijke beeld van het verleden. Dat wat dus de neutrale geschiedschrijving, waaraan we niet meer gelooven. Zooals *vader en moeder* door hun gevoel naar eene zijde getrokken worden, zoo heeft men ook zijn nationaal gevoel als *Nederlander*, dat ons geneigd doet zijn tot eenzijdigheid.

Ieder kent Maurits' verrassing van Breda 1590, maar wie wat meer geschiedenis gelezen heeft, komt tot de ontdekking, dat Frederik Hendrik Breda heeft veroverd en wel in het jaar 1637. Is dat mogelijk? Toch wel, alleen hebben onze schrijvers vergeten te vertellen, dat de Spanjaarden het teruggenomen hebben. Een Spaansch geschiedenisboek zou ons allicht beter inlichten.

Een *officier*, die in den oorlog ervaart, hoe staten zich door slagen en overwinningen vormen en vervormen, zal aan de krijgsgeschiedenis een eerste plaats in het geheel toekennen. De vorige periode was er juist op uit den „oorlog" op den achtergrond te dringen.

Een *bankier* zal zeggen: zonder mijn voorschotten, leeningen, of belastingen was geen officier aan de grenzen gekomen. Ging hij geschiedenis schrijven, dan zou hij de financieele transacties als uitgangspunt nemen.

Onze oude schrijver Emanuel van Meeteren, die nog midden in den Tachtigjarigen oorlog stierf, was consul en zijn boek bevat daardoor zeer belangrijke gegevens over de scheepvaart. Ook de vaderlandsche geschiedenis van den Patriottenhater Bilderdijk is zeer eenzijdig.

Lieten we *Oldenbarnevelt* spreken over de middelen, waardoor we ons door de moeilijkste jaren heensloegen, dan zou hij misschien zeggen: wij waren tegenover Spanje zoo sterk in de minderheid, dat de wapens alleen ons niet konden redden. De diplomatie moest Engeland en Frankrijk voor ons interesseeren. Oldenbarnevelt zou wijzen op het verbond van 1585 met Engeland en van 1596 met Frankrijk en Engeland, en op zijn voortdurend beleid, dat leidde tot de tijdelijke rust in 1609.

Maurits, die weinig waardeering kon hebben voor de hulp van Leicester en van de uitwerking van het verbond van 1596 nooit veel heeft gemerkt, zou met reden kunnen vragen, wat ons anders dan *zijn* soldaten en *zijn* krijgsmanskunde er door had gesleept. Wie zal hier de „neutrale" beschouwing leveren? Maar niet alleen personen kunnen verschillen, ook *perioden* toonen uiteenloopende gedachten. Wie een boek uit de Middeleeuwen leest, krijgt den indruk, dat er toen alleen maar ridders in eenleger streden. De voetknechten worden nauwelijks of heelemaal niet genoemd. De Guldensporenslag moest voor de toekomst bewijzen, dat er ook nog een andere stand was, die intrede in het boek der historie eischte. Verder zag men toen de maatschappelijke verhoudingen alleen door een kerkelijken bril. Dat we dien al sinds lang hebben afgezet, heeft zeker geen betoog noodig.

Nogmaals: wat is nu *de* geschiedenis? Is het het „neutrale"

betoog, dat in onze schoolboeken gedrukt staat, dat de kool en geit wil sparen, aan alle partijen „recht doet wedervaren" en in zijn veelzeggendheid tenslotte niets zegt?
Maar ook dat is geen neutraal boek. Begint niet het laatste dikke deel, dat onze middelbare scholen gebruiken met de Fransche revolutie of met de ideeën van Rousseau? Het is aan den eenen kant niets anders dan een ontwikkeling van de democratische gedachte, aan den anderen kant niets anders dan een Fortschritts-betoog.
Het is de eeuw van vooruitgang, de eeuw der techniek, de eeuw der individueele vrijheid. Al noemt het boek alle partijen, het feit valt niet meer te ontkennen, dat alles, liberaal of conservatief, Katholiek of atheïstisch, in dezelfde richting is meegeloopen.
En als men een bepaalde richting volgt, is men niet meer neutraal.
Die richting, die we tegenwoordig ook wel met den naam Amerikanisme aangeven, keuren we af. We zoeken als reactie op de democratie juist weer naar een algemeen bindend beginsel. Volgens en met dat beginsel bekijken we onze geschiedenis, bewust niet-neutraal. We halen datgene op den voorgrond, dat we als herstellend en opvoedend middel in deze jaren in de eerste plaats noodig hebben.

Onze tijd is een tijd van reactie en herstel. Na de dringende ontbinding om ons en in ons grijpen we weer terug naar wat ons binden kan: *ons volk* en *ons ras*.
We moeten onszelf opnieuw ontdekken en waar ons in dezen overgangstijd vele fouten aankleven, zoeken we ons beeld terug in de geschiedenis. We zoeken naar de kracht van ons volk en naar de ziel van dit volk.
Juist om de volksziel te kunnen begrijpen, gaan we terug naar de oorspronkelijke levensvormen, daar waar wetten en instellingen oog en oor niet verwarren. Dat is dus naar de oud-germaansche gemeenschappen. En daar zoeken we niet naar scherven, steenen en kleederdrachten, maar naar de rassenziel. Daardoor werd de Edda weer geliefd, en worden de IJslandsche saga's op Duitsche scholen gebruikt.
Ze zijn een echo, een naklank van oud-germaansch leven, maar voor ons van onschatbare waarde.
Het is het zuivere water, dat we voor een bad noodig hebben. Daarom zien we in het oud-germaansche leven een belangrijk element van opvoeding, dat in de komende schoolboeken niet meer mag worden verwaarloosd.
Verder zullen we ons meer met ons volkskarakter bezig moeten houden, de sterk ontwikkelde persoonlijkheid in de Nederlanden, de oorzaken der verdeeldheid. Om dit karakter te omlijsten moet er ook meer aandacht gegeven worden aan de biografie. Persoonlijkheden als Willem van Oranje, Oldenbarnevelt, Frederik Hendrik, Huygens, Stadhouder Willem III, De Ruyter en Tromp moeten de jeugd en allen Nederlanders duidelijk voor oogen staan.
Den nadruk leggend op onze volkskracht zal onze koloniale arbeid naar den voorgrond moeten komen. Het vergeten hoofdstuk onzer Oostlandkolonisatie vindt er dan ook zijn plaats en den invloed van onze kunst over Scandinavië en Duitschland.
In tegenstelling met hen, die in de 19e eeuw enkel vooruitgang zagen, krijgen voor ons die mannen beteekenis, die de noodlottige ontwikkeling der dingen zagen en voorspelden: Groen van Prinsterer, Multatuli, Bolland, Dr. Kuyper. Dán, uitgaand van bloed en bodem, zullen we onze Germaansche verbondenheid duidelijker tot uiting brengen, zoowel rassenkundig als geopolitiek, want nationale geschiedenis wil niet zeggen, dat we ons wenschen af te keeren van andere volkeren, maar beteekent voor ons, dat we onze volkskracht zoo hoog mogelijk wenschen op te voeren ten bate van het Groot-Germaansche geheel.

Neutraal? Neen, maar het is nu ook anders geworden. Neutraal is men tegenover andere meeningen. Wij herstellen de eenig mogelijke meening, die haar uitgangspunt vindt in het volk en daarmee zijn we uitgestegen boven de tegenstelling neutraal of partijdig.
Slechts zullen de komende geschiedenisboeken voor alles de nooden van den tijd trachten aan te vullen: herstel van het volkskarakter eischt, dat we alles naar voren brengen, wat trouw, eer en rechtvaardigheid tot uitdrukking brengt.
Indien het nationaal-socialisme zijn taak heeft vervuld en deze eigenschappen weer gemeengoed zijn geworden, dan zal ook de belangstelling voor de verschillende historische tijdperken weer gelijkmatiger worden.
Dat zal opnieuw het beeld der historie wijzigen, maar met het democratische neutraliteitsbegrip heeft dat niets meer te maken.
Indien Ontwakend Volk in de komende maanden geschiedkundige onderwerpen behandelen zal, dan zal dit zijn in den zin als hierboven is omschreven. Het zullen bouwsteenen zijn in het nieuwe gebouw onzer vaderlandsche historie, dat verrijzen zal.
Moge iedere kameraad daarvoor de belangstelling toonen, waartoe Groen van Prinsterer opwekte met de woorden, die in het begin van dit artikel zijn opgenomen. A. JOH. REINDERS

HET BOERENDOM ALS LEVENSBRON VAN HET NOORDRAS

DOOR R. WALTHER DARRÉ

In zijn voorwoord verklaart Darré dat zijn werk ontstaan is aangezien hij het noodzakelijk achtte stelling te nemen tegen het werk van Kern. Deze schrijver — en met hem vele anderen — wil het doen voorkomen alsof het Noordras van oorsprong een nomadenvolk zou zijn geweest. Als bewijs hiervoor zou voornamelijk gelden de „krijgszuchtige" houding van het Noordras. Darré weerlegt deze veronderstelling geheel en toont aan welke groote verschillen er bestaan tusschen het Noordras en de nomaden.
De nomaden zijn een zwervend hedersvolk uit de steppe. Ze leven van hun kudde, volgen deze naar andere gebieden en zijn daarvan dus afhankelijk. Komen de nomaden in streken welke reeds bewoond zijn, dan trachten ze de bevolking te onderwerpen of uit de moorden en de streek wordt uitgeplunderd. De nomaden zijn echter niet tot nederzetting te bewegen. Indien ze toch langeren tijd in een land verblijven, dan parasiteeren ze op de onderworpen bevolking, welke ze vanuit hun dwangburchten beheerschen. In verband hiermede denke men aan de oude Morenburchten in Spanje en aan het „serail" in Constantinopel.
Geheel anders was het met de veroveringstochten van de Germanen en Indo-germanen. Deze trokken er niet op uit om te rooven en te plunderen, doch om land te winnen teneinde dit te kunnen bebouwen. Dit geschiedde dan uit gebrek aan landbouwgrond in eigen streek. Het zijn steeds boeren geweest die naar vreemde landen trokken. Uit de kolonisatiegeschiedenis van de laatste beide eeuwen blijkt wel dat men het Noordras niet kan scheiden van het arbeidslustige boerendom.
De germaniseering van de wereld moet dan ook beschouwd

worden als een onderdeel uit de kolonisatiegeschiedenis van het germaansche boerendom. De boeren die naar Amerika en Afrika trokken, vertoonden daar geen nomaden-eigenschappen.
Ook in de sagen van onze voorvaderen en van de nomaden zijn groote verschillen. Misdadigers bij de nomaden werden gesteenigd, het Noordras vervaardigde zijn strafmiddelen uit hout. Aangezien nu de nomaden uit de steppe komen, waar geen hout werd aangetroffen, kan volgens deze sagen het Noordras dus niet uit de steppe komen, m.a.w. kan het niet van nomaden afstammen.
De nomaden hebben tot dusverre nergens den akkerbouw van

ir. W. F. van Heemskerck Düker

een onderworpen bevolking overgenomen. Volgens Darré moet uit dit feit ook blijken of de Germanen al of niet van de nomaden afstammen.
De houding van de Germanen ten opzichte van den akkerbouw wordt uitvoerig nagegaan. Darré komt tot de conclusie dat de z.g. vrijen onder de Germanen boeren zijn geweest. Dit blijkt zoowel uit het Germaansche recht als uit vele gewoonten omtrent familie en huis. Er wordt nog verder teruggegaan en onderzocht of de voorloopers der Germanen, de Indo-germanen, ook akkerbouwers zijn geweest. Belangrijk is hierbij hetgeen gezegd wordt over de inrichting van het huis bij de oud-Romeinen en de Spartanen. De open haard met het altijd brandend vuur neemt daarbij een belangrijke plaats in. Iets dergelijks is niet mogelijk bij een zwervend volk. Allerlei woorden welke bij de Indogermanen aangetroffen worden, wijzen op een akkerbouwend volk.
Een zeer uitvoerige beschouwing wijdt Darré aan de toestanden in den Spartaanschen staat. Het te gronde gaan van dezen staat door ontnoording wordt dikwijls verklaard door de vele oorlogen welke de Spartanen gevoerd hebben. Dit zou een bewijs zijn voor het krijgszuchtig karakter van het Noordras. Darré voert hiertegenover aan dat de Spartanen echte boeren waren, hetgeen wel zeer duidelijk blijkt uit hun begrippen over erfrecht en familie. Doordat de onderworpen bevolking nogal onrustig was, werd de Spartaansche staat meer als een militaire staat ingericht. De ontnoording kan echter geen gevolg zijn van de verliezen in de oorlogen, doch moet gezocht worden in economische en biologische omstandigheden. De ontnoording vangt n.l. aan, wanneer men het oude boerenerfrecht verlaat. Zoo ook in Sparta. Meerdere hoeven kwamen in één hand, het één-kinder-systeem kwam naar voren en in korten tijd verminderde het aantal Spartanen snel.
In een volgend hoofdstuk behandelt Darré den voor-Indogermaanschen mensch van het Noordras. Hij trekt een parallel tusschen de ontwikkeling van deze menschen en de ontwikkeling van de roofdieren in het middel-Europeesche loofwoud. Darré komt tot de conclusie dat het zeer waarschijnlijk is dat het Noordras oorspronkelijk in Europa is ontstaan en wel als woudboeren. Hij vergelijkt hiermede de woudboeren, die nog in Finland aangetroffen worden.
Voor het leven in de bosschen was een groote dapperheid noodig om zich te verdedigen tegen de roofdieren en in dit verband gezien is het in het geheel niet vreemd dat een boer een goed krijgsman is. Hij moet toch immers zijn land verdedigen! Darré toont dus aan, met zeer ver terug te grijpen in de geschiedenis, dat het Noordras van oorsprong een boerenvolk is. Vervolgens tracht de schrijver verschillende eigenschappen van den Noordras-mensch af te leiden uit diens oorspronkelijk boerendom. In hoeverre deze verklaringen juist zijn, zij hier in het midden gelaten. Eén voorbeeld moge hier vermeld worden. Het feit dat een gevestigde koopmansstand door een bepaalde handelspolitiek den handel in de stad waar hij zetelt, tracht te behouden, zou wijzen op de bodemgebondenheid van de boersche voorvaderen dezer kooplieden. De handelaar daarentegen volgt den handel en dit zou wijzen op nomadenbloed.
Darré behandelt het verschil in strijdmethoden van de nomaden en van het Noordras. De nomaden zijn, zooals reeds eerder gezegd is, roofzuchtig. Ze voeren oorlog om te rooven. Hun strijdmethoden zijn daarmede in overeenstemming. Ze vallen altijd onverwachts en met een overmacht aan. Soms verdwijnen ze even snel als ze gekomen zijn. De tegenaanvaller doet dan slechts een stoot in de ruimte. De nomaden blijven slechts bij elkander terwille van den buit; hun aanvoerder is alleenheerscher. De nomade is laf en wreed. — De Noordrasmensch daarentegen is dapper, valt nooit onverwachts aan, doch verklaart eerst den oorlog. Hij vecht om zijn grond te verdedigen of om boerengrond te veroveren. Zijn strijdmethoden zijn anders dan die van de nomaden. Heerschappij berust op bescherming. Het krijgerdom van het Noordras vloeit voort uit zijn boerendom.
Tenslotte geeft Darré nog een belangrijke beschouwing over het oud-noordsche huwelijk waarover vrij veel bekend is. De vrouw van den vrijen boer stond in hoog aanzien. Zij bracht immers den erfgenaam van de erfhoeve voort. Groot was dan ook de schande als zij een kind van een onvrijen man ter wereld bracht, daar dan immers de mogelijkheid bestond dat er een erfgenaam met vreemd bloed zou komen. Zij werd dan ook zwaar gestraft. Daarentegen was het oordeel niet zoo hard indien de vrouw een kind van een anderen vrijen man ter wereld bracht. Het kind was immers ook van zuiver bloed. Dat de vrije boer bij onvrije vrouwen kinderen verwekte, werd ook niet kwalijk genomen. Deze kinderen van wie immers altijd vaststond dat de moeder een onvrije vrouw was, konden nooit erfgenaam worden en dus het bloed van den vrijen boerenstand niet besmetten. Aan de paringsdaad op zich zelf werd weinig aandacht geschonken, wel echter aan het zuiver houden van het bloed der vrije boerengeslachten.
Over het algemeen werden er zooveel huwelijken gesloten als er erfhoeven waren. Er kwam dus steeds maar één zoon in aanmerking om zijn vader op de hoeve op te volgen. Zwakke zonen werden hiervan direct al uitgesloten. In dit verband zij er op gewezen dat de erfgenaam veelal „held" werd genoemd. Waarschijnlijk werd dus de krachtigste en dapperste zoon erfgenaam en deze mocht in het huwelijk treden. Dit had echter veelal niet plaats voor het bereiken van het dertigste levensjaar. Volgens Darré zou dit verband houden met het feit dat eerst diende te worden afgewacht hoe de jongeling zich tot volwassene ontwikkelde.
Uit het vorenstaande blijkt reeds dat men ook slechts zooveel vrouwen noodig had als er hoeven waren. Men nam ook hier de sterksten en de zwakkeren kwamen niet in aanmerking voor een huwelijk.
Pasgeboren kinderen moesten eerst erkend worden en aan zwakke kinderen gelukte dit waarschijnlijk niet. Deze laatsten werden wel te vondeling gelegd. Het vaststellen van de sterkte geschiedde waarschijnlijk door na te gaan hoe het kind reageerde op het onderdompelen in water.
Darré concludeert dat men vroeger een bewuste teeltkeus heeft toegepast. Dit alles was echter alleen mogelijk omdat men te doen had met een echt boerendom en een erfrecht volgens hetwelk de hoeve onverdeeld in duurzamen echt aan één erfgenaam werd overgedragen. De toelating tot erfgenaam van de hoeve was het filter van de teelt. Bastaarden kwamen nooit voor een wettig huwelijk in aanmerking.
Aldus kon het Noordras ontstaan zooals het geworden is. Grondslag was het boerendom en zijn erfrecht. Overal waar men dit erfrecht verlaten heeft, treedt ontnoording op.
De zonen van vrije Germanen die geen hoeve konden krijgen, trokken naar elders of werden krijgsman. De militaire staten vinden dus ook hun oorsprong in het boerendom. In later tijdperk legden deze zonen zich ook toe op de wetenschap of bekwaamden zich op ander terrein. IR. S. D. RISPENS

MEDEDEELING

1 Januari 1944 traden de kameraden J. A. Boreel de Mauregnault, E. Steenhuysen en P Beekman af als leden van den opstelraad.

Ik betuig den uitgetredenen hierbij mijn besten dank voor de vele goede diensten aan het Vormingsblad bewezen.

De nieuwe opstelraad is samengesteld als volgt:
H. C. Nije - Hoofdopsteller
J. J. van der Hout en A. Joh. Reinders - opstellers
L. J. A. M. Lammers - redactie-secretaris

DE HOOFDOPSTELLER

MEDEDEELING VAN DEN OPSTELRAAD

Papierschaarschte dwingt ons „Ontwakend Volk" voorloopig éénmaal in de twee maanden te laten verschijnen.

Wij kunnen onzen lezers echter mededeelen, dat wij alles in het werk stellen teneinde het blad zoo spoedig mogelijk weer maandelijks te doen uitkomen.

DE OPSTELRAAD

Een Weerman over ....

IN DEZEN TIJD

Dat deze tijd voor ons, nationaal-socialisten, niet de gemakkelijkste is, zal wel niemand willen bestrijden.
De omstandigheden beletten ons maar al te dikwijls die maatregelen te nemen en die doelstellingen te verwezenlijken, die wij als noodzakelijk en juist hebben erkend.
Wanneer anderen ons daarover aanvallen, is het meestal wel niet moeilijk een redelijke verklaring te vinden voor het achterwege blijven van wat wij graag in werkelijkheid omgezet zouden zien, maar dat neemt niet weg, dat wij als strijders voor de Orde en voor de toekomst van ons Volk weinig innerlijke bevrediging ondervinden van deze verklaringen.
Niet, omdat zij niet juist of terecht zouden zijn, maar omdat wij als revolutionnaire nationaal-socialisten den strijd zijn begonnen met de overtuiging, dat juist wij datgene, wat ieder ander voor onmogelijk hield, desondanks tot werkelijkheid zouden maken.
Er zijn er onder ons, die temidden van de huidige verwarring en door de veelvuldige teleurstellingen die overtuiging hebben verloren.
Gedeeltelijk zijn zij heengegaan, toen de overwinningenreeks van de Duitsch en de verbonden legers werd onderbroken, gedeeltelijk zijn zij temidden van ons gebleven.
Deze laatsten zijn bereid om met ons den weg verder te gaan, maar zij hebben zelf niet meer de innerlijke zekerheid, dat de strijd gewonnen wordt. Zij zijn daardoor geen strijders meer, maar kunnen het best met de „afwachters" onder onze tegenstanders worden vergeleken.
Sommigen misten het karakter om geestelijk staande te blijven en de moeilijkheden de baas te worden, anderen misten alleen de noodige vorming om tijdig het groote van het kleine, de hoofdzaken van de bijzaken te leeren onderscheiden.
In het laatste geval valt het verwijt, dat wij hen zouden willen maken, omdat zij de weerstandskracht en de aanvalskracht van het nationaal-socialistische front verminderen of zelfs door hun défaitisme actief ondergraven, grootendeels terug op ons, die de verantwoordelijkheid voor de vorming in de Beweging droegen en dragen.
De maatregelen, die de Leider kortelings op het gebied van de Vorming heeft genomen, willen ertoe bijdragen voor de toekomst de Beweging haar taak in dit opzicht beter te doen vervullen.
Door de samenstelling van den Vormingsraad, waarin vertegenwoordigers van alle formaties der Beweging zijn opgenomen, die bovendien ten volle verantwoordelijk kunnen worden gesteld voor wat in hún formaties op dit gebied gebeurt, zal moeten worden bereikt, dat éen vaste, klare lijn door allen tegelijk zal worden getrokken, waarbij uiteraard de verschillende taak der formaties niet wordt aangetast en dus de mogelijkheid wordt opengelaten, dat het accent in die formaties op verschillende zijden onzer wereldbeschouwing valt.
Hoewel deze klare lijn vanzelfsprekend de allereerste voorwaarde vormt voor een vruchtbaar en doeltreffend werk, is het misschien van nóg meer belang voor de oplossing van het hierboven gestelde probleem, dat in de praktijk van de vorming grondige veranderingen plaatsgrijpen en wij alle medewerkers van hoog tot laag doordringen van het besef, dat niet het maken van geleerden, van alles-wetenden en over-allesmeepratenden als doel moet worden gesteld, maar het vormen van strijdende nationaal-socialisten.
Strijdende nationaal-socialisten, die karaktervast zijn én daarbij geestelijk in staat om het gevecht met een omringende vijandige en op vele gebieden nog overmachtige wereld op te nemen.
De karaktervastheid kunnen wij niemand geven, die is niet aan te leeren, die krijgen we door geboorte en omgeving mee of niet.
De geestelijke paraatheid heeft de Vorming te verzorgen. Zij moet erop afgestemd zijn onzen kameraden de wapens in de hand te drukken, waardoor zij er zich voortdurend van bewust zijn, dat zij de anderen vóoruit zijn, dat zij gelijk hebben, niet, omdat hun verstandelijke gaven stuk voor stuk uitsteken boven die van onze tegenstanders, maar omdat zij den zin en daarmee de opdracht der geschiedenis aan het heden hebben verstaan.
Juist in de moeilijkste dagen zullen dan bewijzen van geestelijken zoowel als van lichamelijken moed worden gegeven, die vriend en vijand zullen verbazen.
Het front zij ons ook in dit opzicht ten voorbeeld.
Het is geen frase, dat de meeste soldaten, die in de kazerne zijn, verlangen naar het front.
Niet omdat zij niet hechten aan de goede dingen des levens of omdat zij zouden meenen, dat de strijd daar gemakkelijk zou zijn, maar juist omdat zij weten, dat hun lichaam en hun geest daar aan een uiterste krachtproef worden onderworpen.
Zij verlangen ernaar te bewijzen, dat zij die krachtproef kunnen doorstaan, dat zij de volheid van het leven, de belasting, die den strijd op leven en dood meebrengt, áankunnen.
Wanneer hun in de kazernes de geestelijke en stoffelijke wapenen zijn verschaft, die zij daarvoor noodig hebben, zal het voor hen, die het noodige karakter hebben, ook gelukken dat bewijs te leveren en het zal een voldoening en een vreugde zijn, zooals zij nooit eerder hebben gekend.
Zoo moeten ook wij, Nationaal-Socialisten in het Vaderland, de krachtproef, die de omstandigheden van dezen tijd voor ons beteekenen, tegemoettreden. Wij moeten ons verheugen over de mogelijkheid, die ons aldus geboden wordt om de stevigheid van ons karakter, de echtheid van onze overtuiging in de praktijk aan te toonen en voor een ieder te bevestigen.
Daarmee leggen wij immers eerst voorgoed een grondslag voor het vertrouwen, dat ons Volk eens in ons zal moeten hebben. als het — door de feiten overwonnen — zijn lot in onze handen wil leggen.
Zoeken wij daarom in deze tijden niet naar teekenen van moeheid, van lafheid, van verslapping, maar verzamelen wij al datgene, wat jong, sterk en gezond is, wat in het eigen karakter den grondslag heeft, waarop kan worden voortgebouwd en zorgen wij ervoor, dat déze menschen gaan beseffen, dat op hen de volle verantwoordelijkheid voor het heden en de toekomst weegt, dat zij ook in dezen tijd in hun Volk in den aanval moeten blijven en slechts dán diegenen winnen zullen, die gewonnen moeten worden, wanneer zij eerlijk, rechtuit en bewust op het doel afgaan, dat den inzet van hun geheele persoon ten volle waard is!

J. J. VAN DER HOUT

AFSTAMMINGSONDERZOEK

De waarde van het afstammingsonderzoek ligt niet slechts in het resultaat, waarbij dan een arische afstamming kan worden vastgesteld. Het kan ons aanzienlijk meer leeren. Het brengt ons in nauw contact met onze bloedeigen voorouders en wij doen tal van ervaringen over hen op, die veelal zelfs een inzicht geven in ons eigen wezen. Wij besteden aandacht aan bijzondere eigenschappen van deze voorvaderen, waarin wij vaak reeds onzen eigen aard kunnen herkennen. Daarnaast bieden de leeftijden, ziekteverschijnselen, doodsoorzaken, beroep enz. ons mogelijkheden tot het doen van belangwekkende conclusies.
Voor het sibbekundig of afstammingsonderzoek worden de navolgende teekens algemeen gebruikt:

⊙ of ✱	het teeken voor geboorte	†	gestorven
∿∿∿∿	gedoopt	×ˣ×	gesneuveld
× of ⚭	gehuwd	□	begraven
)(	gescheiden		

Op het terrein van de sibbekunde zijn eenige goedkoope brochures verschenen, welke geraadpleegd kunnen worden. „Van eenen bloede", „Wat men verstaat onder sibbekunde", door Juriaan van Tol, verschenen bij Uitg. Liebaert, Den Haag (*f* 0,25), „Onze afstamming" door C. Pama, Uitgave A. Rutgers, Naarden (*f* 0,60). „Afstamming en erfelijkheid en de kwartierstaat" door Prof. Dr. J. F. van Bemmelen, Uitgave N.V. A. Rutgers, Naarden (*f* 1,20). „Stamboomonderzoek in de practijk", door H. Kruimel, Uitgave N.V. A. Rutgers Naarden (*f* 0,60).

In 't verleden ligt het heden.
De wetten der natuur leeren ons, dat wij bij de geboorte geen onbeschreven blad papier zijn. Wat wij zijn, zijn wij door onze voorouders. Ieder, die de nationaal-socialistische wereldbeschouwing erkent, zal reeds tot deze overtuiging gekomen zijn.
Het is daarom meer en meer gebruik geworden, ofschoon nog niet alle nationaal-socialisten dit deden, dat men een onderzoek naar zijn afstamming instelt. Aan zoo'n afstammingsonderzoek zijn dikwijls talrijke moeilijkheden verbonden, daar, vooral, wanneer men heel ver terug gaat, er vaak onduidelijkheden in de registers van den Burgerlijken Stand voorkomen.
Nu echter de Commandant der W.A. een verplichting heeft opgelegd voor elk kaderlid zijn arische afstamming tot het jaar 1800 te overleggen, is het dienstig, dat enkele richtlijnen hiervoor worden uitgegeven.
Ook voor de echtgenoote of toekomstige echtgenoote zal dit gelden. Want, het gezin van ieder W.A.-lid, en in het bijzonder van een kaderlid, zal voorbeeld moeten worden van een gezonde familie in een Germaansche gemeenschap, tot uiteindelijk heil van ons volk.
Indien men langzamerhand een kwartierstaat voor zichzelf opbouwt en daarbij den raad inwint van ouders en familieleden, dan is dit niet alleen een prettig werk, maar bovendien zeer nuttig. Het versterkt den sibbeband en doet een gevoel van volksverbondenheid ontstaan. Door niets wordt de eenheid van het volk zóó overtuigend aangetoond, dan juist door het sibbe-onderzoek.

De kwartierstaat.
Het beginsel, waarop de kwartierstaat is opgebouwd, is uiterst eenvoudig. Allereerst de nummering; de persoon, wiens kwartieren worden vermeld, wordt genummerd 1, zijn vader krijgt nr. 2, zijn moeder 3; de grootouders van vaderszijde nr. 4 en 5, van moederszijde 6 en 7. Aldus voortgaande krijgen wij:

16 17   18 19   20 21   22 23   24 25   26 27   28 29   30 31
8   9   10   11   12   13   14   15
4   5   6   7
2   3
1

De mannen hebben steeds even nummers (2 is de vader van 1, 4 van 2, 6 van 3, 8 van 4, 22 van 11) en de vader heeft steeds het dubbele getal van het kind. De moeders hebben de oneven nummers, en om het wiskundig uit te drukken 2 maal het kind + 1 (5 is de moeder van 2, 11 van 5, 25 van 12).
Hoever men met de bewijslevering moet gaan, hangt af van den tijd, waarin de verschillende voorouders leefden. Gesteld, dat in bovenstaanden staat no. 8, de overgrootvader van 1, geboren is in 1799 (wij moeten het kunnen overleggen voorloopig vanaf 1800), dan kan men volstaan met de doopakte van 8 over te leggen. Tevens is verplicht zijn huwelijksakte met 9 te toonen. Is de grootmoeder echter na 1 Januari 1800 geboren, dan moeten de doopakten van haar ouders en hun huwelijksakte worden getoond.
Van 9 moet men dus in zoo'n geval niet een doopakte, doch een afschrift uit den Burgerlijken Stand opvragen.
De lijst, welke namens de Beweging gedrukt wordt, gaat nog verder dan onze nummering, welke tot 31 gaat. De rij daarboven gaat immers van 32 tot 63. Dat wil niet zeggen, dat men verplicht is van al die 63 personen geboorte (doop)- en huwelijksakten op te vragen. Men gaat alleen zoo ver tot men den naam van een voorouder kan invullen, die vóór 1800 geboren is.

Wat men moet invullen.
Elk hokje bevat een stippellijn om in te vullen naam en voornamen. Dan komt er een sterretje, waarachter plaats. Het sterretje is het erkende teeken voor „geboren" en dient tevens voor „gedoopt". Daarachter of daaronder kan de datum gezet worden. Dan komt er een regel met een kruisje (overlijden) met plaats en datum. Dan komt er een regel met G. ervoor, waar het geloof dient te worden vermeld, wat bij de oudere geslachten uit de doopakte blijkt. Dan komt Ber. (Beroep) wat men uit de trouwakte kan overnemen. Tenslotte komt een regel met ⚭ (gehuwd) weder met plaats en datum.

Naam	Geboortedatum
Voornamen	Voornamen
* Plaats	* Plaats
Datum	Datum
† Plaats	† Plaats
Datum	Datum
G.	G.
Ber.	
Plaats	Datum

Overgenomen uit „Richtlijnen voor de W. A.", November 1943.

Winterstilte

voor Alt met pianobegeleiding

*

Woorden van Guido Gezelle
Muziek van Fidelio

Rustig

1. Een wit - te spree ligt o - ver - al ge - spreid op 's we - relds ak - ker; geen mensch en is, men zeg - gen zou, geen le - vend her - te wak - ker.

iets vlugger, maar zacht

2. Het vo - gel - volk ver - le - gen en ver - la - ten, in de tak - ken des pe - re - booms te pie - pen hangt, daar niets en is te pak - ken!

Stil....

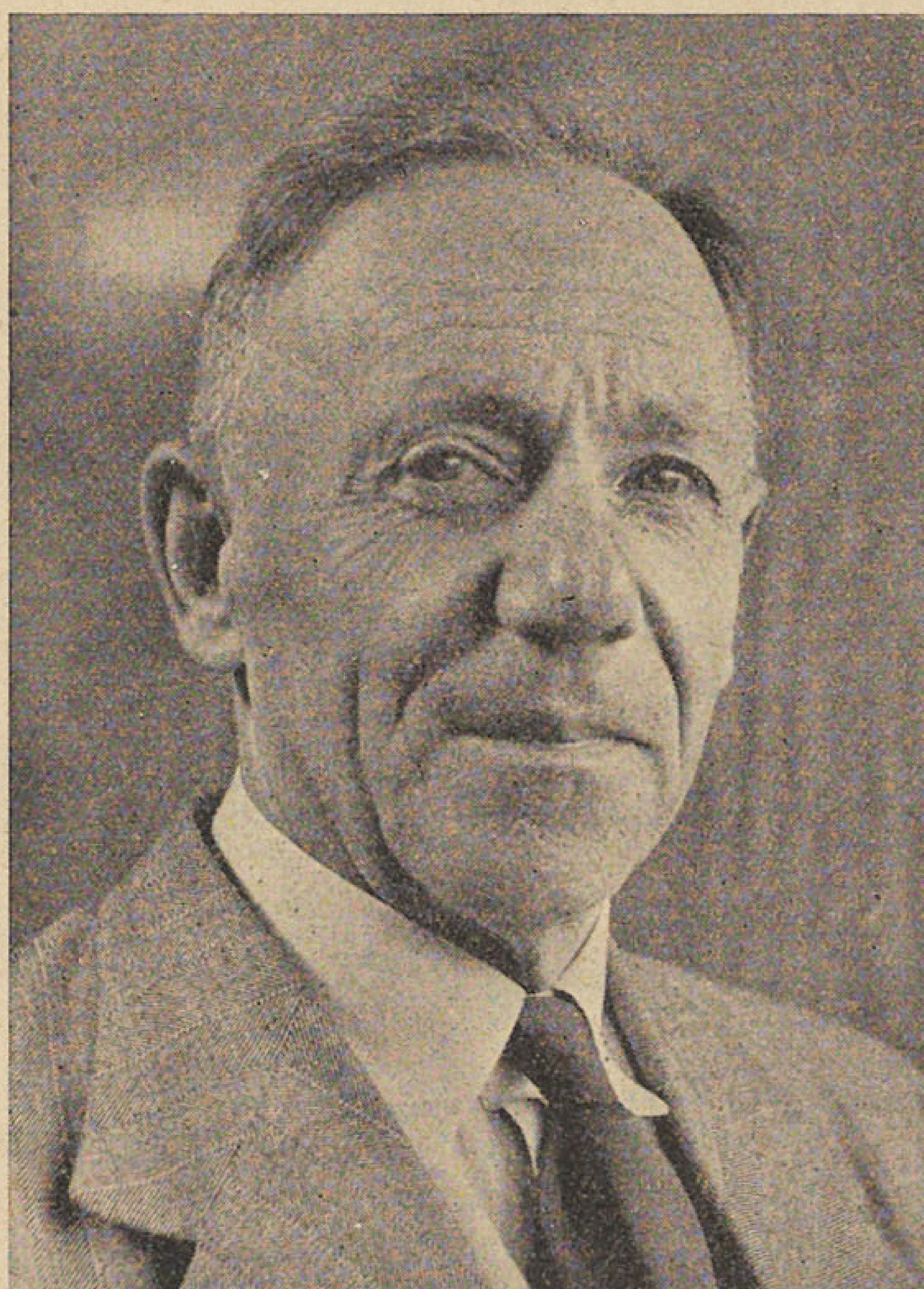
Rustig

3. 't Is e - ven stil - le en stom al - hier, al - daar; en on - der - tus - schen, en hoo - re ik maar het kreu - nen meer, en 't krie - pen van de mus - schen

p Rustig

Ped. * Ped. * Ped .... * Ped. ....

TER HERINNERING AAN LEO RUYGROK

† 3 LOUWMAAND 1944 C.N.F./Ned. Omroep/Breyer

Op 3 Louwmaand van dit jaar overleed te Hilversum de kameraad-musicus Leo Ruygrok, na een langdurige ziekte, in den ouderdom van 54 jaar.
Met hem is heengegaan een waarachtig kunstenaar en een goed mensch.
Vele waren zijn vrienden; zelfs bij de z.g. tegenstanders was hij zeer gezien, hetgeen hij dankte aan zijn groot vakmanschap en aan den takt, waarmede hij placht op te treden.
Hij was blijmoedig van harte, in gezelschap vroolijk en geestig. Op muzikaal terrein komt dit o.m. sprekend tot uiting in het kort vóór zijn ziekte gecomponeerde rhapsodische werk, op het thema „Wie gaat mee over zee", de muzikale illustratie van een gelijknamige film als propaganda voor de Nederlandsche symphonie-orkesten.
Ruygroks hart trok vooral naar de jeugd. En het was hem een vreugde en groote voldoening, door middel van zijn bekende jeugdconcerten, iets van zijn groote liefde voor de muziek op het opkomende geslacht over te brengen. Leo Ruygrok werd in 1889 te Utrecht geboren. Hij studeerde bij Johan Wagenaar compositie en bij Ferrée violoncel. Aanvankelijk was hij voornamelijk als solocellist werkzaam, later als dirigent.
In 1914 werd hij benoemd tot tweeden dirigent van de Arnhemsche Orkestvereeniging. Hij bleef dit tot 1919; daarna werd hij dirigent van de Nationale Opera.
In 1923 werd hij tweede dirigent van het Residentie-Orkest en van de Haagsche afdeeling van het Toonkunstkoor.
Verder was hij nog Directeur van „Apollo" te Delft en hoofdleeraar aan het Conservatorium te Rotterdam.
De laatste jaren was hij als dirigent verbonden aan den Nederlandschen Omroep, tevens als Chef van de Vocaal Dramatische afdeeling.
Onder zijn leiding zijn voor de radio verschillende opera's ten gehoore gebracht, waarvan de voornaamste zijn: Lohengrin, Rigoletto en Faust.
Ook bracht hij op eersten Kerstdag 1942 de belangrijke première van „Das Fest unter den Kerzen", bedoeld als „Weihnachtsoper" van Prof. H. Unger.
Ook als componist was hij begaafd. Hij schreef muziek voor openluchtspelen, o.m. 2 symphonieën; 4 ouvertures, t.w. Roland, een tragische, Midat en Vivat academia; 2 suites voor orkest; 8 impressies voor strijkkwartet en orkest; liederen met orkestbegeleiding, alsmede een „Poème" voor altviool en orkest, geschreven ter gelegenheid van de Nederlandsche Radio Muziekweek in October 1942.
Niemand minder dan Henk Badings schreef in „De hedendaagsche Nederlandsche muziek" het volgende over den ontslapene:
„Ruygrok is een behoudens-gezinde muzikale richting toegedaan. Zijn werk is kundig geschreven en er spreekt zich een warme muzikantennatuur in uit."
Men heeft herhaaldelijk beweerd, dat de kunstenaar en de mensch in één persoon vaak zeer ongelijkwaardige factoren zijn. Dat was hier dan toch eens niet het geval: wellicht hooger dan als kunstenaar stond Leo Ruygrok als mensch. En hiermede heeft hij zijn hoogste roeping vervuld: een mensch, en wel een goed mensch te zijn onder de menschen. Wij zullen hem daarom altijd met wijding en eerbied gedenken, als mensch en als kunstenaar.
Wij zullen dit beter kunnen doen door zijn werken te blijven uitvoeren. Daarmede zetten wij tevens zijn levensdoel en levenswerk voort; de bevordering van een gezonde Nederlandsche muziek en een bloeiend Nederlandsch muziekleven.

De Hoofdafdeeling Vorming wil in goed voorbeeld voorgaan en zal zijn nagedachtenis eeren door de uitvoering van zijn reeds eerder genoemd „Poème" voor altviool, op een concert ter gelegenheid van de bijeenkomst van medewerkers van den Dienst Muziek.
Deze nabetrachting over Ruygroks leven en werk ware niet volledig, wanneer wij zijn sociaal-vormende beteekenis nog niet even belichtten.
Kunst en kunstambacht, hoezeer zij veelal op behoorlijk peil stonden, vonden hier te lande slechts matige waardeering. Er lag een diepe en onoverbrugbare kloof tusschen den kunstenaar en zijn volk. De overheid eener voorbije periode heeft werkelijk niets nagelaten om zulk een wantoestand nog in de hand te werken. Volk noch overheid hebben ooit het besef gehad, hoe belangrijk de kunst en het kunstambacht zijn voor het volksche volksbestaan. De volksche eigenaard werd ongemerkt vergiftigd met minderwaardige producten van eigen en vooral van vreemden bodem.
Hoe kon het volk onder zulk een wanbeheer nog belangstelling, hoe nog liefde gevoelen voor „eigen" kunst van „eigen" kunstenaars?
Ook de „vaderlandsche" kunstenaar heeft zijn taak maar al te veel niet of verkeerd verstaan. Ofwel hij sloot zich op in den vermeenden wolkenkrabber van domme en onvruchtbare zelfgenoegzaamheid en artistiekerigheid, ofwel hij liep verloren in een schabloonmatig „cosmopolitisme", dat bloed noch bodem kende, laat staan er-kende!
Zoo werd kunst — kitsch; zoo werd het volksche volksbestaan kitsch; zoo werd ook het individu — kitsch! De Nieuwe Tijd en zijn Nieuwe Orde heeft ook dit vraagstuk, dat van zoo onmetelijk belang is voor de geestelijke volksgezondheid, ter hand genomen — voor zooveel de oorlogsomstandigheden zulks toelaten. De overheid is thans doende te beteren, waar slechts te beteren valt. Zij kan dit niet alleen: niet het Departement, maar de kunstenaars moeten de kunst voortbrengen en dienen. Departement en Kultuurkamer zijn slechts overheidsorganisaties, die toeziend, aanmoedigend, beschermend, stemmend kunnen en moeten optreden.
Waar het hier een terrein geldt, dat volkomen braak gelegen heeft, zal in eersten aanleg organisatorisch en zelfs dwingend opgetreden moeten worden. Niet,

omdat de overheid meent als tyran te moeten optreden — maar omdat de menschen (publiek en kunstenaars, beiden) het er naar maken.
Wel aanvaardt men de sociale regelingen en verbeteringen, wel strijkt men zonder het minste gemoedsbezwaar de voordeeltjes van de Nieuwe Orde op — maar men schaamt er zich niet voor deze zelfde Nieuwe Orde — die dit toch met name voor de tot nog toe verschopte kunstenaarswereld is — te bespuwen en tegen te werken waar men de kans maar krijgt.
Gelukkig zijn er in Nederland nog kunstenaars, die eerlijkheid, waarachtigheid en eigenwaarde bezitten; gezonde volksgenooten, die niet alleen de roepstem van den Nieuwen Tijd vernomen en begrepen hebben, maar die ook nog over genoeg zielenadel en durf bleken te beschikken om aan die roepstem gehoor te geven. Een van dezen was kameraad Leo Ruygrok.
Ook hij werd aangetrokken door „het nieuwe" van zijn tijd en de dynamiek van de nationaal-socialistische wereldbeschouwing. Ook hij heeft zich, naar zijn vermogen en op zijn terrein willen inzetten. En zoo werd hij in Augustus 1940 ingeschreven als lid van de N.S.B. onder stamboeknummer 103312.
Dit was een daad en een belijdenis, waarvoor ook Ruygrok zijn tol te betalen gehad zal hebben, als allen, die in den loop der tijden, den moed gehad en getoond hebben tegen den stroom op te roeien — en de domme meerderheid ongelijk te geven.
Moeilijkheden en verdachtmakingen zullen ook Ruygrok derhalve wel niet gespaard zijn. Maar zijn persoonlijkheid was tè gaaf, tè edel, dan dat zij besmeurd kon worden door de modderspatten van den laster en van de kwaadwilligheid.
En hierin was hij ons een voorbeeld, als mensch en als nationaal-socialist. Want door zijn levensstijl en levenshouding heeft hij sterker, overtuigender en onverwinnelijker getuigd dan menig „geweldenaar" in onze rijen. Niet, dat deze minder zouden zijn; zij zijn slechts anders en zouden ook moeten begrijpen, dat anderen weer anders zijn dan zij zelve.
En dit is goed en natuurlijk en zal dus ook onveranderlijk gehandhaafd moeten worden: een natuurlijke, god-gegeven gelijkheid-in-ongelijkheid.
Zooals een enkelvoudige en afzonderlijke orgelpijp practisch van geenerlei waarde is; maar een verzameling ongelijksoortige, maar onderling harmonieerende pijpen in kunstige samenstelling een orgel vormt, waaraan een geoefend meester een wonderlijke muziek ontlokken kan, zoo ook staat het met de op zichzelfstaande individuen, die gezamenlijk een gemeenschap dienen te vormen.
Daarom valt het zoo te betreuren, dat zoovelen in en buiten onze kringen, deze grond-waarheid nog steeds niet hebben ontdekt . . . of *willen* begrijpen!
Daarom is het zoo jammer, dat in de wereld der kunsten nog zoo vele kunstbroeders de teekenen des tijds niet . . . *willen* verstaan noch volgen.
Zij doen daarmede zichzelve — en hun volksgemeenschap — tekort; een geestelijk-cultureele schade, die nauwelijks in decenniën zal kunnen worden ingehaald.
Maar ook hun eigen kunnen leggen zij aan banden en al de mogelijkheden, die daaruit natuurlijkerwijze zouden zijn voortgekomen.
Een onverdedigbare maniakale afzijdigheid kweekt wantrouwen, verblinding, verbittering. Een geestelijk-cultureele zelfmoord, waaraan zelfs iedere zweem van redelijkheid ontbreekt.
Wij kunnen dezulken slechts wenschen: licht, zelfkennis en zedelijken moed om van de kennis te komen tot de machtsdaad: de er-kenning.
Laat hun eerlijke, nuchtere, nationale gevoel slechts spreken en ook *hun* bloed zal kruipen waar het niet gaan kan.
Dàn, maar ook dàn eerst zullen ook hun oogen opengaan voor de grootste en meest grootsche revolutie van alle tijden, aan wier invloed toch niemand zich op den duur zal kunnen onttrekken en waarop een iegelijk op eigen wijze zal moeten reageeren.
In dezen zin heeft ook Leo Ruygrok zijn vollen plicht gedaan.
Weliswaar heeft de Nieuwe Tijd hem niet omgevormd tot een nieuwen schepper van een nieuwe muziek, maar wellicht zou een grooter volheid zijner dagen ook een tijdseigener muzikale schepping bevorderd hebben.
En daar is immers het wachten op!

A. DE SMET

DISCIPLINE

Néén, kameraad, discipline beteekent NIET: „gehoorzaam zijn"!

De Germaansche mensch is een vrij en fier, zich van zijn zelfstandigheid en zijn waarde trotsch bewuste mensch, voor wien het woord „gehoorzaamheid" een slaafsche, gedweeë, onmannelijke beteekenis heeft, en terecht. Wij willen geen „hoorigen" zijn, wij willen door niemand gedwongen, door niemand in de heerlijke beleving van onze volle persoonlijkheid gehinderd, den lust des levens genieten.
Onze persoonlijkheid immers wordt bepaald door onze Germaansche geboorte, door onzen aanleg, en door het lot van Volk en Ras.
Daar kan geen „opvoeding" iets aan veranderen (opvoeding kan alleen maar *leiden* naar de volle ontplooiing van al deze vaststaande gegevenheden), daar kan niemand ons door de oplegging van zijn wil van afdwingen.
De opvoeding tot „gehoorzaamheid", die men ons allen op school en in de kazerne heeft getracht te geven, moest mislukken, omdat ze deze gegevenheden miskende. Je moest gehoorzaam zijn aan de juffrouw, gehoorzaam aan den meester, gehoorzaam aan de politie en gehoorzaam aan den sergeant, en er was niemand die je den zin van deze blinde gehoorzaamheid kon verklaren (want zij hàd geen zin), en daarom was er niemand, die er zich wat van aantrok.
De gevolgen van deze „blinde gehoorzaamheids"opvoeding zijn duidelijk. De artikelen in de Nederlandsche kranten over de houding van de jeugd in deze dagen, de bekende reputatie van den „Nederlander in den vreemde", die ook in deze dagen in Duitschland weer herleeft, waar de Nederlanders zich in openbare vervoermiddelen en op straat vaak hinderlijk en onbeschoft gedragen — al deze feiten bewijzen, dat de „gehoorzaamheidsopvoeding" heeft gefaald. De doorsnee-Nederlander is, alleen en zonder toezicht gelaten, een onbeschoft, houdingloos, bandeloos, wezen: waarom? — omdat men hem niet heeft opgevoed in de trotsche bewustheid van zijn Nederlander-zijn, van zijn Germaanschen aard, van zijn fiere lotsbestemming.
Men heeft daarentegen getracht brave Hendrikjes te kweeken, die op alles „ja en amen" zeiden, die altijd zoet waren als de juffrouw of de meester of de politie het zagen, — en die dùs den beest uithingen als ze eens fijn niet gezien werden. De Nederlandsche jeugd heeft zeer terecht een hekel aan brave Hendrikjes, en brutaliseerde derhalve een opvoedingssysteem, dat zich geen ander ideaal kon stellen.
Conclusie: we zijn dus verkeerd opgevoed.
Men heeft ons „gehoorzaamheid" trachten bij te brengen, en juist daardoor werden wij een *ongedisciplineerd* volk.
De Nederlandsche nationaal-socialisten hebben van het begin van hun optreden af dit gebrek aan disicpline afgekeurd, en daartegenover den eisch van een strenge discipline gesteld, — deze discipline trouwens ook in eigen kring in toepassing gebracht. Het gevolg was natuurlijk een volkomen verkeerd begrepen worden door den onopgevoeden, ongedisciplineerden Nederlander, een volkomen verkeerd begrip in eigen kring dikwijls ook. Want men meende, dat we er bezwaar tegen had-

den, dat een zedelooze, uit den band springende jeugd ongehoorzaam was, men meende, dat wij er bezwaar tegen hadden, dat een lummelige soldaat, die met z'n handen in z'n zakken en een krommen rug door Nederlands straten slenterde en vrouwen en meisjes liederlijke opmerkingen toevoegde, ongehoorzaam was, men dacht, dat wij het gedrag van bezopen en onbeschofte „Nederlanders in den vreemde" èrg vonden, omdat hun houding een zekere ongehoorzaamheid aan wet en regel, orde en fatsoen verried. En vanzelfsprekend vond men ons belachelijke knulletjes, die braaf en gehoorzaam achter een Leider aan marcheerden.
Er waren er ook in eigen gelederen, die dachten, inplaats van gedisciplineerde revolutionnairen, een troepje zoete gehoorzame brave Hendrikjes voor zich te hebben: groepsleiders of vendelcommandanten, of nòg hoogere godjes, die begonnen met de „meest absolute gehoorzaamheid" te eischen, die bevalen en commandeerden, dat 't 'n lieve lust was, en stom-verwonderd en diep-teleurgesteld waren, als, trots hun razen en tieren, hun bevelen en eischen, de „troep" hun leiding niet bleek te accepteeren. Dan scholden ze van „ongediscisplineerde bende; laffe, lauwe, lamme kerels" enz. enz., en ze wisten niet, dat het heelemaal alleen hun eigen schuld was, omdat ze zelf geen persoonlijkheid en geen discipline bezaten, en bij hun kameraden geen zelfstandigheid en persoonlijkheid wisten te vormen. Ook zij verwarden *discipline* met *blinde gehoorzaamheid*.

In eigen kringen dus soms hetzelfde wanbegrip als in de kringen der democratische opvoeders: men koos het surrogaat „gehoorzaamheid", omdat men geen blijf wist met het begrip *discipline*.

Na zooveel voorbeelden van wat het *niet* is, nu dan de uiteenzetting van wat discipline wèl is. Daarbij zullen we ons hoofd niet breken over de vraag wat dit Latijnsche, en dus niet Germaansche, woord in zijn oorspronkelijke beteekenis precies inhoudt, evenmin over de vraag wat „men" er allemaal onder heeft willen verstaan: wij zullen trachten aan te geven welke beteekenis dit begrip door het nationaal-socialisme in de practijk heeft gekregen.

Wij hebben uit het voorafgaande gezien, dat, in tegenstelling tot blinde gehoorzaamheid, wat „hoorigheid": het wegcijferen van de eigen persoonlijkheid voor den wil van een andere, — discipline juist een krachtige, zelfstandige persoonlijkheid veronderstelt. Discipline duidt namelijk aan: *een geordende verhouding van de persoon tot de gemeenschap*. Doodt men alle persoonlijkheid, dan houdt men een stel karakterlooze individuen over, die niet eens meer een gemeenschap kunnen vormen.
Wij moeten dus allereerst *zelfstandige* menschen vormen, die zich van hun eigen persoonlijkheid bewust zijn. Allereerst moet dus bij ieder van ons een sterk bewustzijn gegroeid zijn van *wie wij zijn*: tot welk Volk wij behooren, welk Ras de gezondste kern van dit Volk uitmaakt, in hoeverre wij aan het ideaal van dit Volk en dit Ras in onze eigen persoonlijkheid, onze begaafdheden en tekorten, beantwoorden kunnen. — wat het lot van dit Volk, in gemeenschap met andere volkeren van gelijk of verwant ras, is, en hoe wij door ons leven en ons werken deze lotsbestemming vervullen of in den weg staan.
Dat is niet àlles, maar het is het eerste vereischte, de grondslag dus, waarop het geheele gebouw komt te rusten.
Als wij ons dit alles bewust worden, dan wordt ons tevens nog iets anders duidelijk, en wel, dat onze Germaansche volksgemeenschappen, uit den aard van onze rasgemeenschap, gebouwd zijn op het *leidersbeginsel*. De oudste Germaansche gemeenschappen waren zoo opgebouwd; in de latere geschiedenis zien we, dat elk ander gezagsbeginsel faalt, elke staat en elke wereldbeschouwing door een tegenwerking van binnen-uit, ineenstorten, wanneer het leidersbeginsel daaraan niet ten grondslag lag.
Een goed begrip van onze verhouding tot de gemeenschap veronderstelt dus: een aanvaarden van het *leidersbeginsel*.
„Aha, dus tòch weer gehoorzaamheid", zeggen de dommen, die in een leider niets anders kunnen zien dan een dictator, een dwingeland, een meester, die knechten regeeren wil.

„Neen", antwoorden wij daarop, „wij hebben gezegd" het leidersbeginsel is iets, dat door ieder van ons telkens weer zelfstandig aanvaard wordt". De Leider is dus Leider niet doordat hij zichzelf aan ons opdringt, maar doordat wij, ieder voor ons, telkens weer, vanuit een volledig begrip van onze plaats in de Germaansche gemeenschap, den Leider *aanvaarden*. Daarmee wordt hij nu ook weer niet het lijdend voorwerp van onze persoonlijke voorkeur, want wij hebben gezegd: wij aanvaarden hem, ieder van ons, *vanuit een volledig begrip van onze plaats in de gemeenschap*. Daardoor kunnen wij ook niet, ieder van ons, er een eigen leidertje-voor-ons op na houden, want een juist begrip van onze verhouding tot de gemeenschap van Volk en Ras dwingt ons dien man als den Leider, in hoogste instantie: dien man als den Führer, te aanvaarden, die onze lotsbestemming aan onze rasgemeenschap en aan onze volksgemeenschap gegeven heeft. Want dat is het goddelijke, duizendwerf in onze geschiedenis terugkeerende, scheppingswonder van het Germanendom: de Leider wordt niet gekozen of gemaakt, maar hij *is* er, steeds juist op dat moment dat de Gemeenschap hem noodig heeft. Niet alleen de Führer is op deze wijze aan de Germaansche volkeren gegeven, maar al hun staatkundige, hun technische, hun krijgskundige, hun kultureele, hun godsdienstige leiders: zij *ontstaan* vanuit de lotsbestemming van hun Volk, hun Ras. Dit te aanvaarden en daarom ook *hen* te aanvaarden, dat is de tweede grondslag (en eigenlijk dezelfde als de eerste grondslag) van de gedisciplineerde levenshouding.
Dus: wie zijn wij (welke is de gemeenschap waartoe wij behooren?)
en: wie is de Leider (de man, die op dit of dat gebied onze gemeenschap draagt), wie is de Führer (de man in wien de algeheele lòtsbestemming van alle Germaansche volkeren verpersoonlijkt is)?
dat zijn de twee vragen, waarvan de vrije, zelfstandige beantwoording bepaalt, of wij ons in de Germaansche volkerengemeenschap gedisciplineerd kunnen gedragen, ja dan neen. Tusschen haakjes daarom is de bekende zin uit „nationaal-socialistische" advertenties: „zij, die niet afwijzend staan tegenover den Nieuwen Tijd, genieten de voorkeur" zoo'n ONZIN! Het zou moeten zijn: zij, wier (zelf)-opvoeding hen gebracht heeft tot een volledig aanvaarden der Germaansche lotsbestemming. Maar dan zouden de brave burgers van den centen-staat der Nederlanden het misschien wel niet begrijpen!

Samenvattend: wij kunnen dus pas zeggen, dat iemand volgens de nationaal-socialistische opvatting *discipline* toont, wanneer heel zijn houding bewijst, dat hij het leidersbeginsel aanvaardt, omdat hij zijn plaats in zijn volksgemeenschap en in de Germaansche volkerengemeenschap kent — en daarvoor moet hij natuurlijk ook deze gemeenschap in haar samenstelling en haar lotsbestemming kennen.

Discipline is dus de practische toepassing van het volksche en het rasbewustzijn der Germaansche volkeren.

Tot slot van deze beschouwing iets over den practischen kant van deze practische toepassing.
Hij die een leidende taak heeft zit niet hoog op een troon, beveelt en decreteert niet, gelast niet en schrijft niet voor, maar hij GAAT VOOR: dàn zullen zijn kameraden hem volgen. Als een groeps- of kringleider klaagt, dat het in zijn groep of kring allemaal van die lammelingen zijn, dan weet ik wel wat er aan de hand is: de groeps- of kringleider is de opper-lammeling! — Hij moet zóó voor-gaan, dat de besten, de door het gelijke ideaal bezielden, hem wel *moeten* volgen. De rest is massa, en alleen maar goed om contributie te betalen. De tot deze massa behoorenden worden tòch nooit nationaal-socialisten, het blijven hoogstens léden!
Hij die een leider volgt, volgt dezen nooit om wat hij in zijn persoonlijk leven is, maar omdat hij het gemeenschappelijke ideaal vertegenwoordigt, en in den strijd om het bereiken daarvan, voorgaat. Zelfs als het met dit voorgaan niet geheel in orde is, volgt de gedisciplineerde nationaal-socialist tòch (omdat er nu eenmaal leiding moet zijn al is deze ook gebrek-

kig), zoolang totdat de leider zoodanig faalt, dat de volgeling met zijn nationaal-socialistisch geweten in botsing zou komen door hem verder te volgen. In dit laatste geval bestaat niet het recht, maar de *plicht tot revolutie*. De volgeling dient dan echter wel heel zeker van zijn zaak te zijn, voordat hij ernaar streeft, de voor de leiding van dezen kameraad verantwoordelijke instanties ertoe te brengen hem zijn leidende taak te ontnemen. *Sabotage* van door den leider toegepaste maatregelen is altijd een minderwaardige methode, die niet met de eer van den nationaal-socialist overeenkomt.
Overigens bestaat dit volgen nooit uit een domme gehoorzaamheid, maar steeds uit een mede-verantwoordelijk willen zijn. Zet de leider een of andere actie in, dan *wil* de volgeling, dat deze actie volkomen en geheel slaagt, omdat hij evenzeer als de leider ervoor verantwoordelijk is. Beiden staan immers tegenover de gestelde taak als *kameraden*, dat is: als samen-strijders voor éénzelfde doel. Daarom is een derde grondslag voor een goede discipline: de goede kameraadschap.

En dan nog een heel concrete toepassing:
Wij merkten hierboven op, dat het volgen van een leider berust op mede-verantwoordelijkheid voor het gestelde doel.
Nemen wij nu het volgende geval: een kringleider moet in het belang van de Beweging besprekingen houden met hooggeplaatste personen. Hij vindt zichzelf daarom zóó interessant, dat hij 's avonds in de kroeg hoog opgeeft over zijn relaties met deze hooge oomes en misschien zelfs wel aan zijn stamtafelgenooten iets laat merken van dat wat hij met zijn besprekingen bereikt heeft of hoopt te bereiken. Dat is *een ergerlijk gebrek aan discipline*: gebrek aan begrip voor de plaats die hij in de gemeenschap inneemt. Hij wordt immers niets méér door het „hooge" gezelschap, waarin hij uit hoofde van zijn taak in de Beweging moet verkeeren, maar hij wordt wèl heel wat minder, doordat hij dingen, die in een bepaalden kring moeten blijven, meedeelt aan anderen, die er niets mee te maken hebben. Verdergaande: een „kameraad" in dat gezelschap, die het reusachtig vindt, dat *hij* nu ook eens een nieuwtje heeft, is den volgenden morgen al vroeg bij zijn kameraden, om met veel ophef, en vooral met heel veel aanvullende fantasie, verder te vertellen wat hij den vorigen avond gehoord heeft. Gebrek aan discipline: geen besef van de mede-verantwoordelijkheid, die hij heeft ten aanzien van het belang der Beweging. Hij richt waarschijnlijk nog extra schade aan, doordat hij zuiver persoonlijke veronderstellingen als óók door den kringleider verteld verder rondbazuint.

Tenslotte nog dit: Ieder lid schijnt precies te weten, wat de Leider allemaal denkt en doet, en wat anderen over den Leider denken, ieder schijnt er zijn eigen opvatting over te hebben, wat de Leider allemaal behoort te doen en wat hij behoort te laten, en ieder praat over deze persoonlijke meeningen, alsof hij pas nog een persoonlijk onderhoud met den Leider heeft gehad, waarin deze hem verzocht ervoor te zorgen, dat deze meeningen zoo snel mogelijk onder de leden der Beweging (en dus ook daarbuiten) gepropageerd werden. *Gebrek aan discipline*, want gebrek aan kennis van, en waardeering voor, de eigen persoonlijkheid en haar verhouding tot de strijdgemeenschap der Beweging, derhalve: gebrek aan inzicht in het wezen der volksgemeenschap en in de lotsbestemming van ons Volk, want vrijwel al deze onderwerpen behooren tot dien kring van vraagstukken, die het wel en wee van Volk en Ras ten sterkste betreffen. Vreeselijk goed bedoeld, maar onopgevoed en dom, want: niet-nationaal-socialistisch.
Gelukkig is dit laatste maar schijn, want de kwebbelaars en de kletsers zijn in andere kringen van ons Volk heel wat meer vertegenwoordigd, en de meerderheid van leden der Beweging is gedisciplineerd genoeg om te weten, *dat er een zwijgplicht bestaat ten opzichte van alles, waarover het niet de ons opgedragen taak is om er met die en die en die over te spreken.*
Dat echter die schijn ook worde weggenomen: Lerne Schweigen ohne zu platzen!

ARN. ETMAN

Vervolg, *boekbespreking* *(pagina 2)*

Naschrift. In het A.D.M.-propagandablad troffen wij overigens nog „gedichtjes" van hopvrouw Scholten aan, geplaatst als stoppertjes. Wij kunnen nauwelijks aannemen, dat uit de rijen der A.D.M. geen betere poëzie voortkomt en daarom betreuren wij de keuze van de redactie van het propagandablad. Te meer, daar het waarschijnlijk geacht moet worden, dat deze „poëzie" als vlaggespreuken bij het hijschen van onze driekleur worden gezegd, zoodat de meisjes op dezè wijze geen goeden smaak voor dichtkunst wordt bijgebracht. Een voorbeeld van deze volkomen on-origineele en weinig artistieke rijmelarij voor velen:
„De maaiers gaan nu over 't veld
En ruischend valt het graan.
De bindster zet de garven op,
De zonne ziet het aan."
Wij hopen dat de redactie van dit propaganda-orgaan bij een eventueele volgende uitgave in haar keuze van gedichten gelukkiger zal zijn.

DE OPSTELRAAD

„Voor Volk en Vaderland", „Het Nationalisme en het Socialisme van de N.S.B.".
Drie belangrijke herdrukken hebben bij Nenasu het licht gezien. In de eerste plaats moet genoemd worden de 2e uitgebreide druk van „Voor Volk en Vaderland", het boek uitgegeven bij de herdenking van het 10-jarig bestaan van de Beweging, onder leiding van kameraad C. van Geelkerken. Dit standaardwerk geeft een uitstekend overzicht over de geschiedenis der Beweging in de afgeloopen 10 jaar (deze herdruk is bijgewerkt tot 14 December 1941), over onze doelstelling en onzen strijd.
De uitgave is ondanks de moeilijke tijden uitstekend verzorgd te noemen. Jammer is het, dat het foto-materiaal (blz. 402 en volgende) niet iets verder bijgewerkt is, waardoor ongetwijfeld een juister overzicht over de tegenwoordige organisatie der Beweging en over de leidende functionarissen zou zijn verkregen. We zijn echter geneigd Nenasu uit dankbaarheid voor deze uitmuntend verzorgde uitgave, deze kleine slordigheden gaarne te vergeven. Van dit boek is tevens een zeer goedkoope volksuitgave verschenen, die ongetwijfeld in breede kringen van Volk en Beweging haar weg zal vinden.
Voorts verschenen bij Nenasu de 5e en 3e druk van, respectievelijk „Het Nationalisme van de N.S.B." en „Het Socialisme van de N.S.B.", de beide bekende verzamelwerken van kameraad Lindeman. In deze beide werken is samengebracht een uitmuntende documentatie over de verschillende uitspraken, artikelen en redevoeringen van den Leider. Bij het herlezen van deze boeken wordt men telkens weer opnieuw getroffen door het buitengewoon scherpe inzicht van Mussert in de ontwikkeling van ons Vaderland en Europa. Soms is men bijna geneigd te zeggen: „Neen, dat is niet waar, dat is natuurlijk pas na den 10en Mei 1940 gezegd", doch men moet dan telkens vaststellen, dat de aangehaalde uitspraken inderdaad zijn uitgesproken in een tijd, waarin de gepatenteerde staatslieden in Nederland beweerden: „Och, die Mussert is wel een goed ingenieur, maar hij mist ieder politiek inzicht". Een alphabetische inhoudsopgave maakt deze werken zeer geschikt om als naslagwerk te worden gebruikt. Ik wil mij echter gaarne aansluiten bij het voorbericht van den 5en druk van „Het Nationalisme", waarin kameraad Lindeman het volgende zegt:
„Thans, nu zich inmiddels een verschrikkelijke tragedie heeft voltrokken ten aanzien van de Nederlandsche overzeesche gewesten, zullen de achterstaande bladzijden nog indrukwekkender getuigen van den vooruitzienden blik en van de rechtvaardigheid van den schier wanhopigen strijd van den Leider, die het ontzettende gevaar waarin zijn Volk en Vaderland verkeerde als enkeling herkende, tegen de machten die de werkelijkheid niet wilden of niet konden zien.
Het is daarom noodig dit boek in zijn geheel te lezen en niet uitsluitend als naslagwerk te gebruiken. Men zal dan een verrassend inzicht verkrijgen in den samenhang der gebeurtenissen, die zich tusschen de beide wereldoorlogen afspeelden en in het bijzonder in de jaren vóór den oorlog, die in 1939 begon. Maar vooral zal de moeilijke toestand, waarin ons Vaderland thans verkeert, in den vollen omvang duidelijk worden en er zal geen ruimte meer blijven voor de vraag waarom de solidariteit van Europa en de hechte verbondenheid der Germaansche volken, in het verleden zoo vaak door hem bepleit, door den Leider in deze jaren in het middelpunt wordt geplaatst van zijn arbeid voor Volk en Vaderland".
Hoewel het niet de gewoonte is van „Ontwakend Volk" aan herdrukken een bespreking te wijden, meenen wij toch goed te doen deze drie belangrijke boeken weder onder de aandacht onzer lezers te brengen. Zij zijn voor hem, die in de Vorming of in de propaganda der Beweging werkzaam is, onmisbaar materiaal en wij dringen er, wellicht ten overvloede, nogmaals bij de sprekers der Vorming op aan deze werken zoo grondig mogelijk te bestudeeren.

H. C. NIJE

Nine van der Schaaf: **Heerk Walling,** derde druk. Uitgave Wereldbibliotheek N.V., Amsterdam, 1943.
De schrijfster geeft in dit boek een schildering van het leven van verschillende boeren en boerinnen uit een Friesch dorp in een taal, die soms wel wat moeilijk en onduidelijk aandoet. Desondanks is zij er toch in geslaagd de tragiek, die in al deze levens ligt opgesloten, op een mooie en gave wijze te verwerken tot een geheel, dat door hen, die zuivere ontspanning zoeken, gaarne ter hand zal worden genomen.

HENK SCHUMACHER Jr.

Inhoud van dit nummer:

Egmont Colerus: **Leibniz.** Uitgegeven door Holle & Co., 's-Gravenhage.
Het is een goede gedachte van Holle & Co. geweest om juist in deze dagen een vertaling van het werk van Egmont Colerus het licht te doen zien. De tijd toch, die ons in dit boek wordt beschreven, de tijd voor en na de eeuwwisseling van het jaar 1700, is een tijd, die in zeer vele opzichten reeds de kiem in zich droeg van de ontwikkeling die wij thans beleven. De roman beschrijft het leven van Leibniz, een der merkwaardigste geleerden uit de wereldgeschiedenis. De uitspraak van Frederik den Grooten, opgenomen voor in het werk: „Leibniz vereenigde in zijn persoon een academie van wetenschappen" teekent de persoon van Leibniz volkomen. In dit boek treedt hij ons tegemoet als politicus, wijsgeer, wiskundige, theoloog, jurist, chemicus, geoloog, mineraloog, historicus, terwijl ook nog uitstapjes op gebieden van andere wetenschappen voorkomen. Wij volgen deze merkwaardige figuur door een der meest bewogen tijdperken van de Europeesche geschiedenis. Als politicus zien wij zijn werkzaamheden aan het hof van Lodewijk XIV. Wij vinden hem later terug in Hannover, waar hij een groote rol speelt in de politiek der Welfen, die zal eindigen in de benoeming van Georg van Hannover in 1714 tot Engelsch koning. Wij zien hem in Weenen als vriend en raadgever van prins Eugenius. Hij speelt zijn rol in de politiek van Tsaar Peter den Grooten, dien hij op zeer merkwaardige wijze ontmoet en in deze geheele loopbaan zweeft hem één ideaal voor oogen: de redding en vereeniging van Duitschland. Als wijsgeer treedt Leibniz naar voren bij zijn ontmoetingen met Spinoza en Leeuwenhoek. Een overgang naar de theologie vinden wij in zijn contact met den vroegeren geleerde, later priester en bestrijder der wetenschap, Steno uit Jutland. In den geest nemen wij deel aan een bespreking, die buiten tijd en ruimte gehouden wordt tusschen Leibniz, Socrates, Plato, Prytagoras, Spinoza en genoemden Steno uit Jutland. Als theoloog zien wij Leibniz' arbeid eerst bij zijn pogingen tot vereeniging van alle Christenen en als dit mislukt tot vereeniging van de Protestanten. Het boek voert ons voorts binnen in een der merkwaardigste tijdperken uit de geschiedenis van de wiskunde en doet ons mede beleven de geboorte van de integraalrekening en de analytische meetkunde. Behalve een groot geleerde, is Leibniz iemand met een sprankelenden geest, die deelneemt aan het zoo rijk geschakeerde hofleven uit dien tijd. Ten slotte wordt Leibniz slachtoffer van verschillende hofintriges, terwijl zijn laatste levensdagen worden vergald door een strijd om de prioriteit van wiskundige ontdekkingen met Newton, die van Engelsche zijde op zeer hatelijke wijze wordt gevoerd. Leibniz sterft in ballingschap, terwijl zijn laatste gedachten zich bezig houden met de woorden van Paus Gregorius VII: „Ik beminde de gerechtigheid en heb het onrecht gehaat, derhalve sterf ik in ballingschap". De baar van dezen grooten geleerde en eerlijken vaderlander werd slechts gevolgd door zijn secretaris.
Een boek, dat ik in de goede vertaling van Eduard Wormer met veel genoegen heb gelezen. Jammer, dat vertaling en vooral correctie af en toe slordig zijn. Zoo wordt b.v. eenige malen gesproken van gelijke rechthoeken, terwijl gelijkvormige worden bedoeld.
Nog een opmerking zou ik willen maken en dat is, dat naar mijn gevoel dit boek weinig lezers zal vinden. Het lezen vereischt een vrij breede algemeene ontwikkeling, zoodat het als „roman" zeer zeker nooit populair zal worden. Ik beveel echter dit boek aan een ieder aan, die van „lezen" houdt, al is het alleen om de merkwaardige wijze, waarop in romanvorm de meest diepgaande problemen worden behandeld. H. C. NIJE

Wolfgang Mund: **De G.P.U. valt Europa aan.** Uitgeverij Westland, Amsterdam.
Een boekje, dat zich bezig houdt met het bolsjewistisch terrorisme.
Op waarlijk onnavolgbare wijze worden ons de verschillende martelingen geschetst, waaraan de G.P.U. zijn slachtoffers onderwerpt. Niet de beschrijving van deze martelingen, die het boekje eigenlijk uitsluitend leesbaar maakt voor menschen met sterke zenuwen, maakt de beschrijving interessant, doch wel het feit, dat hier duidelijk wordt aangetoond, dat wij niet met een in revolutietijd vaak voorkomende doorbraak van wreedheid of lang onderdrukt sadisme van de massa te maken hebben, doch met een volkomen systematische uitroeiing van wat men in de Sovjet-Unie noemt den klasse-vijand. Te weinig wordt er den nadruk op gelegd, dat deze klasse-vijand in wezen bestaat uit de elementen van hooger ras, die in de leidende functies in het oude Rusland aanwezig waren.
Het boekje kan zijn nut hebben, doch moet zeer zeker niet in ieders handen gegeven worden. H. C. NIJE

Van Staemmler: **De uitlezing in den erfstroom van het volk.** Westlandserie 7.
De uitlezing in den erfstroom van het Volk, door Staemmler, Westlandserie 7, vertoont ook Germanismen, zooals o.a. in dezen titel.
Wij spreken als we het vreemde woord „selectie" willen mijden van „Het uitlezen" of „de zifting" maar niet van de uitlezing.
In deze brochure is het onderwerp — de selectie — zeer stelselmatig en goed doorwerkt op het volk toegepast, zooals ik tot nog toe in geen der vele andere boekjes aantrof.
Ik kwam geen onjuistheden tegen, zoodat ik het boekje onder de goede rangschik.
Prof. Dr. J. M. GEERTS

Dr. Hüttig: **De tegenstanders der rassenidee en hun strijdmethode.** Westlandserie 5.
Het boekje draagt hier en daar duidelijk sporen van vertaling uit het Duitsch, m.a.w. vele Germanismen. Bijv. de eerste zin „Iedere onderzoeking, die" . . . . inplaats van: „Elk onderzoek, dat."
De schrijver is niet steeds voldoende objectief. Men dient bij elk onderzoek rekening te houden met den tijd, waarin het onderzoek verricht werd; men mag dus niet onzen tegenwoordigen maatstaf aanleggen. Bijv. blz. 5: „. . . . *milieuleer* en hoe deze *wangedrochten* verder nog mogen heeten, ontpopten zich als *grove dragbeelden*."
De milieuleer is zeer reëel. Het was volstrekt niet onlogisch, dat vroegere onderzoekers aan grooten invloed van het milieu geloofden. Het heeft veel moeite en nader onderzoek gekost voor men tot het juiste inzicht kwam, dat milieu-invloeden niet overerfelijk worden.
Op blz. 9: „Daar men „Alle menschen zijn gelijk" tot gemeenschappelijk motto van alle wereldbeschouwingen had gemaakt, moest men een *verklaring zoeken* voor de overal zichtbare verschillen tusschen de levende wezens". Het was een groote vooruitgang in onze kennis, dat men vond door nauwkeurige waarneming, dat kenmerken schommelen rondom een gemiddelde.
Op blz. 10 wordt Lamarck niet volkomen billijk besproken. De groote verdienste van Lamarck was toch, dat hij het dogma van de schepping van alle levende wezens als zoodanig aantastte; hij verkondigde als eerste de evolutie idee.
Blz. 15: „Deze wijziging van erfelijken aanleg is de mutatie. Zij is *vanzelfsprekend* erfelijk voor het(?) nakomelingenschap". Onze definitie van mutatie is, dat de verandering op de nakomelingen moet vererven — dus „vanzelfsprekend" kan hier beter worden geschrapt.
Blz. 18 en volgende bladzijden: „erfelijke aanlegkernen". Wij spreken van „aanlegdragers, die in de kern zijn besloten".
Blz. 19 eerste alinea onder *d*. De verklaring van het gebruik van de term bloed voor erfmassa is er wel eenigszins naast: „Vooral in de dichterlijke taal speelt het bloed als symbool voor de kenmerken van ons ras een groote rol, want het stuwen van het bloed door ons lichaam laat ons ons bestaan eerst zoo zuiver voelen en doorleven.
Het stroomen van ons bloed heeft min of meer deel aan alle zielsprocessen. Zoo werd het tot symbool van het menschelijk karakter. Men spreekt van koelbloedige en warmbloedige individuen".
Wanneer ik deze schoone alinea bekritiseer in den trant, waarop Hüttig in dit geheele boekje schrijft, zou ik kunnen zeggen: „Hoe is het mogelijk, dat dergelijke wanbegrippen nog steeds blijven voortleven".
Dat bloed de erfelijke eigenschappen zou dragen en overbrengen, berust op de primitieve voorstelling van de vererving. Men meende aanvankelijk, dat door de bloedverbinding van moeder en kind, de eigenschappen overerfden. Verdere waarnemingen hebben dit foutieve idee geheel overwonnen. Men gebruikt de term nog wel, spreekt o.a. ook bij planten van „planten van hetzelfde bloed", d.w.z. met dezelfde erfmassa.
Wanneer dichters deze foutieve voorstelling mooi uitwerken, halen wij biologen dit toch niet aan, maar laten die beeldspraak liever „zwemmen". Een dichter behoeft het niet zoo nauw met de werkelijkheid te nemen.
De slotzin „koelbloedige en warmbloedige individuen" is vreemd. Dit is geen tegenstelling. Men spreekt van koud- en warmbloedige dieren al naar de bloedstroom niet of wel volkome gescheiden is voor zuurstofrijk en zuurstofarm bloed. Koud- en warmbloedfokdieren, naar het temperament (volbloed en halfbloed). Een koelbloedig mensch is iemand, die gevaren weet te trotseeren. Verder spreekt men van heethoofden.
Het boekje beval vele krasse uitspraken van onze tegenstanders. Het is prettig deze bijeen te vinden. Daardoor heeft het boekje stellig zijn nut. Prof. Dr. J. M. GEERTS

Dr. P. Molenbroek: **Doodgravers van het Britsche Imperium.** Uitgeverij Westland.
In dit, ruim 200 bladzijden tellende, boek treft vooral de beteekenis van het 5e Hoofdstuk, waarin de schrijver ons de wording en de samenstelling van het Engelsche volk uiteenzet en waarin hij tal van feiten en bijzonderheden opsomt, die men zelden of nooit in de „gewone" geschiedenisboeken zal aantreffen, laat staan bij het geschiedenisonderwijs zal vernemen, maar die juist van belang zijn om tot een goed begrip te komen van de oorzaken en gebeurtenissen, die hebben geleid tot het verval van het eens zoo trotsche wereldrijk, waarvan wij heden getuige zijn.
Om dit hoofdstuk heen groepeeren zich dan de andere, waarin Dr. Molenbroek telkens nieuwe phazen belicht van de wijze, waarop het jodendom met zijn trawanten geleidelijk aan zijn invloed weet te vestigen en uit te breiden, totdat het den joden tenslotte gelukt, de geheele Engelsche politiek en economie te beheerschen. Merkwaardig in dit verband is de rol, die door de Puriteinen hierbij is gespeeld. Typeerend is in dit opzicht de uitlating van den 17e-eeuwschen dichter Milton, dat de Engelschen, gelijk eens de joden waren, het uitverkoren volk Gods zijn. Men mag zonder meer aannemen — en Dr. Molenbroek toont dit in zijn boek herhaaldelijk aan — dat deze, overigens typisch joodsche waangedachte, door de joden geleidelijk aan aan hun Engelsche gastvolk is gesuggereerd en tot een dogma voor de Angelsaksers is geworden. (Men denke slechts aan den „Christian Soldier" Churchill of aan „Gods own country" van Roosevelt)!
Over dit alles kunnen wij overigens kort zijn. De geschiedenis van het jodendom in Engeland is dezelfde als die in alle andere landen, waarin zij in den loop der eeuwen gastvrij werden opgenomen, welke gastvrijheid zij op de steeds gelijke wijze hebben misbruikt te eigen bate. Het is de welhaast eeuwige cyclus van opkomst in het klein, groei in het verborgene, openlijke en protserige machtsontplooiing, wanneer zij eenmaal de sleutelposities van hun gastvolk in handen hebben, met alle daaraan verbonden schandalen en knoeierijen, om dan te eindigen door verdelging of uitdrijving, wanneer het gastvolk eindelijk in opstand komt of door den ondergang van het gastvolk zelf in nood en ellende, nadat de joden naar elders zijn getogen met den gemaakten buit! Datgene, wat Dr. Molenbroek over het Britsche Imperium schreef, zou met vrijwel dezelfde woorden over onze Nederlanden gezegd kunnen worden. Ook hier waren de doodgravers de joden en hun kliek. Wellicht kunnen wij van hem ook over dit onderwerp een even belangwekkende publicatie verwachten als de onderhavige.
Al met al kunnen wij het boek van Dr. Molenbroek zeer aanbevelen. Vooral zij, die in geschiedkundige onderwerpen belang stellen en iets meer willen weten van wat zich in de wereldpolitiek van den tijd vóór 1940 achter de schermen afspeelde, zullen in dit, overigens onderhoudend geschreven en goed gedocumenteerde boek een goeden wegwijzer vinden.
SLUYTERS

C. en M. Scharten—Antink: **Jhr. Mr. James de Beyll: minister van nuttelooze zaken.** Uitgave N.V. Mij. tot verspreiding van goede en goedkoope lectuur, Amsterdam, 1943.
Deze roman in dagboekvorm, waarvan de Wereldbibliotheek een derden druk verzorgde, doet ons een blik werpen in het hart van een bejaarden vrijgezel, in wien een liefde uit zijn jeugdjaren, door verschillende toevallige omstandigheden, weer hoog oplaait. Hij moet uiteindelijk echter tot de slotsom komen, dat hij uitsluitend geschikt is voor de denkbeeldige functie van „minister van nuttelooze zaken", een conclusie, die zijn moeder reeds tientallen jaren tevoren had getrokken. Belangwekkend in dit boek is de schildering van bepaalde adellijke milieux in Italië, waarin de afkeer, welke deze middens voor Mussolini en het fascisme koesterden en die in het verstreken jaar zoo duidelijk tot uiting is gekomen, wordt weergegeven, zij het op zwakke wijze.
HENK SCHUMACHER Jr.

Hoofdopsteller H. C. Nije, 's-Gravenhage • Uitgave N.S.B. • Drukker N.V. Drukkerij voorheen L. E. Bosch & Zoon, Oudegracht 172—176, Utrecht
Verschijnt 1 × per twee maanden • Abonnementsprijs f 3.— per jaar • K 2350